

ISSN 2080-1904

Nr 2 (6)
Kwiecień 2010

Zachodniopomorski
Uniwersytet
Technologiczny
w Szczecinie

Forum

Uczelniane

Pismo Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Wybory 2010

Wybory 2010

OBRADY SENATU

- 2 Senat w lutym
 - ...w marcu
 - ...w kwietniu
- 3 Żałoba narodowa
 - Rektor ZUT w składzie delegacji
 - Koncert pamięci ofiar katastrofy pod Smoleńskiem
- 3 Wybory władz rektorskich na kadencję 2010–2012
- 4 Listy gratulacyjne

ŁUDZIE UCZELNI

- 5 Wojciech Piasecki – nominacja profesorska
- 6 Angelika Cieśla – habilitacja
- 7 Walenty Jasiński – habilitacja
- 8 Halina Kwiecień – habilitacja
 - Dobry start

Z ŻYCIA UCZELNI

- 9 Polskie uczelnie kołem zamachowym modernizacji kraju
- 10 Mała Akademia Natura Środowisko Technika
 - Biogaz umowa o współpracy
- 11 Centrum Nanotechnologii
 - Współpraca z przemysłem
 - Spotkanie projektu PlasTEP
- 12 Wysłannik z Krzemowej Doliny
 - Marek Gliszczynski zwycięzcą
- 13 Polsko-japońska kataliza i fotokataliza
 - Organizacja roku akademickiego 2010/2011
 - Współpraca WE z VI LO
 - Nowa pracownia komputerowa

POZA UCZELNIĄ

- 14 Pierwszy milion można wygrać...
- 16 Zielony tydzień w Berlinie
 - Młodzi naukowcy doradcami minister
 - Jesteśmy gazetą biznesu
- 17 Intensive Program Erasmus w Grecji – relacja
- 19 Konkurs na reportaż im. Maćka Chowanioka
 - Wyróżnienie w Glasgow
- 20 Dni Ziemi 2010

KONFERENCJE, SEMINARIA

- 21 Energia odnawialna szansą na rozwój
 - IX Sympozjum Niepewność Pomiarów

NASI STUDENCI

- 22 Stypendia ministra dla studentów technologii chemicznej
- 23 Pokaz chemiczny na rozpoczęcie targów
 - Magazyn „Trącić myszką” nagrodzony

KULTURA

- 24 Wyprawa mostowa Chiny 2009
- 25 Piękno wydrążone w skale
 - Prawykonanie „Requiem aeternam” Marka Jasińskiego

WARTO WIEDZIEĆ

- 26 Przygotowanie tekstu pracy przeznaczonej do druku
- 28 Zintegrowane projektowanie okrętów na poziomie zaawansowanym EMSHIP
 - Od biblioteki „obsługującej” do biblioteki „uczącej”...

SPORT

- 29 Medalowe sukcesy Dominika
 - Biegi przełajowe
- 30 Sukces narciarzy w Czechach
 - Narciarski wypad do Włoch
 - Siatkarki ZUT w finale AMP

ŻYLI WSRÓD NAS

- 31 Danuta Rzepka-Plevneš
- 32 Miłka Antoszczyszyn

FORUM UCZELNIANE • Pismo Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie • kwartalnik • Rok II numer 2(6) • kwiecień 2010

Adres redakcji: Wydawnictwo Uczelnie, al. Piastów 50, 70-311 Szczecin, tel. 91 449 40 97, e-mail: wydawnictwo@zut.edu.pl; rkajrys@zut.edu.pl

Zespół redakcyjny:

Mieczysław Wysiecki (redaktor naczelny), Grażyna Ułaniak, Renata Kajrys, Krystyna Kaźmierowska (redaktor techniczny), Jerzy Undro (zdjęcia)

Wydawca: Wydawnictwo Uczelnie Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Skład: Waldemar Jachimczak • **Druk:** Drukarnia ZAPOL

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania i opracowywania artykułów oraz ich tytułów.

Przekazanie materiałów redakcji jest jednoznaczne z wyrażeniem zgody na rozpowszechnianie tekstów i zdjęć w wersji papierowej i elektronicznej Forum Uczelnianego.

Poglądy prezentowane przez autorów nie odzwierciedlają stanowiska kierownictwa uczelni i zespołu redakcyjnego.

Senat w lutym...

Posiedzenie Senatu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie odbyło się 22 lutego 2010 roku. Rektor wręczył dr. hab. inż. Bogusławowi Zakrzewskiemu, dziekanowi Wydziału Techniki Morskiej ZUT, nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

Na posiedzeniu 14 lutego 2010 r. Senat ZUT podjął:

- uchwałę w sprawie ustalenia składu liczbowego senatu i podziału mandatów na jednostki, grupy pracownicze i grupy wyborcze na kadencję 2010–2012,
- uchwałę w sprawie zmiany składu osobowego komisji zebrań uczelnianych,
- uchwałę w sprawie planowanych limitów przyjęć na kierunki zamawiane na I rok studiów w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie w roku akademickim 2010/2011,
- uchwałę w sprawie przyjęcia wniosków o nagrodę Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego za 2009 r. dla następujących osób:
 - prof. dr. hab. inż. Waleriana Arabczyka z Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej – za całokształt dorobku,
 - prof. dr. hab. inż. Janusza Mysłowskiego z Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki – za całokształt dorobku,
 - prof. dr. hab. inż. Jerzego Nowackiego z Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki – za książkę pt.: „Stal duplex i jej spawalność”, WNT,
- uchwałę w sprawie wyrażenia zgody na zawarcie czterostronnego porozumienia o współpracy ze Stowarzyszeniem na Rzecz Wybrzeża, ZERUM Ueckermünde oraz Technische Hochschule Neubrandenburg.

Senat przyjął do akceptującej wiadomości: informację audytorów o dotychczasowych wynikach audytów w 2009 r. i planie na 2010 r. oraz informację o sprawach bhp i p.poż. w 2009 r.

...w marcu

Rektor otwierając 1 marca 2010 r. posiedzenie Senatu, powitał zebranych, dodając, że jest ono kontynuacją poprzedniego, niedokończonego z powodu braku quorum. Rektor, stwierdzając prawidłowość zwołania Senatu oraz zdolność do podejmowania uchwał, zwrócił się o zatwierdzenie porządku obrad:

- Zmiana składu osobowego komisji zebrań uczelnianych.
- Wprowadzenie zmian do § 36 ust. 2 pkt. 4 oraz § 26 ust. 1 pkt. 4 Statutu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

W głosowaniu jawnym Senat ZUT większością głosów oddalił wniosek o zmianę składu osobowego komisji zebrań uczelnianych oraz zdecydowanie przyjął uchwałę o wprowadzeniu zmian do Statutu ZUT.

Kolejne posiedzenie Senatu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie odbyło się 29 marca 2010 r. Rektor wręczył dr. hab. inż. Włodzimierzowi Rosochackiemu z Wydziału Techniki Morskiej ZUT nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego.

W komunikatach prorektor ds. organizacji i rozwoju uczelni Jan B. Dawidowski przekazał informacje ze spotkania rektorów, kanclerzy i kwestorów uczelni rolniczych i przyrodniczych, które odbyło się 24 i 25 marca br. w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie. Dyskutowano między innymi o aktualnych zagadnieniach dotyczących gospodarki finansowej szkół wyższych, ze szczególnym uwzględnieniem budżetu szkół wyższych w 2010 r. oraz realizacji projektów z funduszy strukturalnych.

Senat przyjął do akceptującej wiadomości informacje nt. działalności następujących jednostek ogólnouczelnianych:

- Akademickiego Inkubatora Przedsiębiorczości,
- Akademickiego Ośrodka Jeździeckiego,
- Akademickiego Centrum Informatyki,
- Centrum Doradczo-Szkoleniowego ds. Akredytacji, Certyfikacji i Systemów Jakości,
- Centrum Egzaminacyjnego Języków Obcych,
- Centrum Energii Odnawialnych,
- Centrum Nowych Materiałów i Technologii,
- Centrum Opartych na Wiedzy Technologii i Nanomateriałów,
- Regionalnego Centrum Innowacji i Transferu Technologii,
- Uczelnianego Centrum Informatyki,
- Zachodniopomorskiego Centrum Zaawansowanych Technologii,
- Zakładu Doświadczalnego w Lipniku i Ostoi.

Kanclerz Jarosław Potaczek omówił działalność inwestycyjno-remontową w 2009 r. oraz przedstawił plan na 2010 r. Senat przyjął powyższą informację do akceptującej wiadomości.

Na posiedzeniu 14 lutego 2010 r. Senat ZUT podjął uchwałę w sprawie szczegółowej organizacji roku akademickiego 2010/2011 w Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie.

...w kwietniu

Kolejne posiedzenie Senatu Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie odbyło się 26 kwietnia 2010 roku. Rektor wręczył nominację na stanowisko profesora nadzwyczajnego: dr. hab. inż. Bogusławowi Borowieckiemu (WIMiM) oraz dr. hab. inż. Jackowi Sadowskiemu (WNoZiR). Nominacja na stanowisko profesora zwyczajnego dla nieobecnego prof. dr. hab. inż. Andrzeja Łędzkiego (WIMiM) zostanie przekazana dziekanowi do wręczenia w późniejszym terminie.

W komunikatach rektor poinformował o powołaniu do Rady Młodych Naukowców pracowników ZUT: dr. inż. Karoliny Kurtz (WBiA) oraz dr. hab. inż. Bartosza Powalki prof. nadzw. ZUT (WIMiM). Rektor poinformował również, że laureatką Nagrody Prezydenta Miasta Szczecina za 2009 rok na najlepszą pracę magisterską lub dyplomową ukierunkowaną na nowoczesne technologie i innowacje została Dagmara Strzałkowska. Promotorem pracy magisterskiej „Nanokompozyty polimerowe do zastosowań w inżynierii tkankowej” jest dr. hab. inż. Mirosława El Fray prof. nadzw. ZUT (WTiCh).

Senat przyjął do akceptującej wiadomości informacje przedstawione przez prorektora ds. nauki Ryszarda Kaleńczuka nt. działalności jednostek ogólnouczelnianych ZUT:

- Wydawnictwa Uczelnianego,
- Działu Wynalazczości i Ochrony Patentowej,
- Biblioteki Głównej.

Na posiedzeniu 26 kwietnia 2010 r. Senat ZUT zatwierdził limity przyjęć na I rok studiów wyższych i doktoranckich w roku akademickim 2010/2011 w ZUT oraz podjął:

- uchwałę w sprawie utworzenia studiów makrokierunku zarządzanie techniką,
- uchwałę w sprawie wniosku o zgodę MNiSzW na utworzenie kierunku teleinformatyka,
- uchwałę w sprawie deklaracji Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie w ramach programu ERASMUS na lata 2010–2013.

Zgodnie z przepisami ustawy o rachunkowości kwestor Edward Zawadzki przedstawił sprawozdanie finansowe uczelni za 2009 r. oraz sprawozdanie z wykonania planu rzeczowo-finansowego uczelni za 2009 r.

Senat przyjął powyższe informacje do akceptującej wiadomości.

rk/ires

Żałoba narodowa

REKTOR ZUT W SKŁADZIE DELEGACJI

W czwartek 15 kwietnia br. odbyły się uroczystości żałobne w Pałacu Prezydenckim w Warszawie. Hołd Parze Prezydenckiej złożyli przedstawiciele polskich miast. Szczecin reprezentowali:

Piotr Krzystek – prezydent miasta,

Bazyli Baran – przewodniczący Rady Miasta,

Jan Posłuszny, Artur Szałabawka, Władysław Dzikowski – radni Szczecina,

prof. dr hab. inż. **Włodzimierz Kiernożycki** – przewodniczący Kolegium Rektorów i rektor Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego,

Monika Pyrek – reprezentant szczecińskiego sportu,

Aleksandra Pyta – wyróżniająca się uczennica XIII LO,

Danuta Chudzińska-Mamont – reprezentant szczecińskiej kultury, kapitan **Mirosław Folt** – reprezentant szczecińskiej gospodarki morskiej (PŻM),

Andrzej Gwadera – zastępca dowódcy XII Dywizji Zmechanizowanej,

Edward Radziejewicz – przedstawiciel środowisk opozycyjnych.

KONCERT PAMIĘCI OFIAR KATASTROFY POD SMOLEŃSKIEM

17 kwietnia 2010 roku o godz. 19.00 w Katedrze Archidiecezjalnej p.w. św. Jakuba odbył się koncert poświęcony pamięci ofiar poległych w katastrofie pod Smoleńskiem.

Połączone zespoły: Chóru Akademickiego im. Jana Szyrockiego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, Chóru Collegium Maiorum (ZUT), Chóru Pomorskiej Akademii Medycznej, Chóru Okręgowej Izby Lekarskiej „Remedium” oraz Anna Guz Rosa – sopran, Magdalena Lewandowska – alt, Tomasz Krzysica – tenor, Janusz Lewandowski – bas wraz z zespołem Filharmonii Szczecińskiej wykonali, pod dyrygenturą Mykła Diadiury (Filharmonia Szczecińska) Requiem Wolfganga Amadeusza Mozarta.

Koncert poprzedziły nieszpory.

Wybory władz rektorskich na kadencję 2010–2012

Wybory elektorów do Uczelnianego Kolegium Elektorów odbyły się według kalendarza wyborczego w lutym 2010 roku. Na wydziałach, w poszczególnych grupach wyborców wybrano 100 elektorów.

Do 8 marca br. Uczelniana Komisja Wyborcza przyjmowała zgłoszenia kandydatów na rektora ZUT. Dwaj zgłoszeni kandydaci – prof. dr inż. Zbigniew Frąckiewicz i prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kiernożycki – odbyli spotkania z wyborcami. 23 marca br. prof. Frąckiewicz złożył rezygnację z kandydowania na funkcję rektora ZUT.

24 marca br. w sali Senatu ZUT odbyły się wybory, w których wzięło udział 94 elektorów, oddano 94 ważne głosy. Za wyborem prof. dr hab. inż. Włodzimierza Kiernożyckiego na funkcję rektora ZUT głosowało 67 elektorów, przeciw było 27. Profesor Włodzimierz Kiernożycki jest pierwszym rektorem Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego sprawującym funkcję z wyboru.

Na poprzednią, roczną kadencję rektor został powołany, w związku z powstaniem nowej uczelni, przez minister nauki i szkolnictwa wyższego prof. Barbarę Kudrycką.

8 kwietnia 2010 r. Uczelniane Kolegium Elektorów dokonało również wyboru:

- dr. hab. inż. Witolda Biedunkiewicza prof. nadzw. ZUT na prorektora ds. nauczania,
 - prof. dr. hab. inż. Jana B. Dawidowskiego na prorektora ds. organizacji i rozwoju uczelni,
 - prof. dr. hab. inż. Ryszarda Kaleńczuka na prorektora ds. nauki,
 - dr. hab. inż. Jacka Wróbla na prorektora ds. studenckich
- na kadencję trwającą od 1 września 2010 r. do 31 sierpnia 2012 r.

O majowych wyborach dziekanów i prodziekanów oraz senatorów napiszemy w kolejnym „Forum Uczelnianym”.

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie

Nominacja profesorska

Wojciech Piasecki

Wojciech Piasecki urodził się w Szczecinie. Jest absolwentem VI Liceum Ogólnokształcącego im. Stefana Czarnieckiego, klasy o profilu matematyczno-fizycznym. Studiował na Wydziale Rybactwa Morskiego i Technologii Żywności Akademii Rolniczej w Szczecinie, w 1981 r. uzyskał dyplom magistra inżyniera „ichtiologii, eksploatacji zasobów i ochrony wód”. Jego działalność naukowa była od początku związana z parazytologią a konkretnie z pasożytami ryb. Największy wpływ na kształtowanie zainteresowań młodego magistranta (a później doktora) mieli: dr Jadwiga Grabda, prof. Zbigniew Kabata, prof. Eugeniusz Grabda, dr hab. Jadwiga Wierzbicka, prof. Andrzej Chodyniecki, prof. Zbigniew Jara.

Aby zebrać materiały do pracy magisterskiej, Wojciech Piasecki zatrudnił się jako młodszy rybak we flocie rybackiej gdzie na pokładzie M/T „Bogar” pracował przez pół roku na łowiskach południowej Afryki, głównie Namibii. W 1981 r. obronił rozprawę magisterską i jako asystent stażysta rozpoczął pracę w zakładzie Chorób Ryb AR. Po rocznej przerwie na odbycie obowiązkowej służby wojskowej (obecnie jest oficerem rezerwy) wrócił do pracy na uczelni, gdzie pod kierunkiem prof. dr. hab. Andrzeja Chodynieckiego, znanego polskiego ichtiopatologa, rozpoczął badania do swojej pracy doktorskiej. Wcześniejsze inspiracje badaniami dr Grabdy i prof. Kabaty spowodowały, że doktorant skierował swoje zainteresowania na widłonogi (*Crustacea*, *Copepoda*) pasożytujące u ryb. W 1987 r. obronił z wyróżnieniem (Nagroda Rektora III stopnia) swoją rozprawę i został doktorem nauk przyrodniczych.

Ożywione kontakty naukowe doktora Piaseckiego zaowocowały licznymi międzynarodowymi stażami naukowymi. W lipcu 1989 r. pojechał do USA w ramach stypendium IREX. Pracował w California State University Long Beach pod kierunkiem prof. dr. Ju-shey Ho (prezydent World Association of Copepodologists) oraz w National Museum of Natural History, Smithsonian Institution, Washington DC u Dr Rogera Cresseya. W 1991 r. spędził cztery miesiące na stypendium TEMPUS w Museum für Naturkunde, Humboldt-Universität zu Berlin u prof. dr. hab. Hansa-Eckharda Grunera (redaktor i współautor najobszerniejszego niemieckiego podręcznika zoologii). Jesienią 1991 r. dr Wojciech Piasecki otrzymał prestiżowe stypendium podoktorskie rządu kanadyjskiego (NSERC). Jego doświadczenia w biologii pasożytniczych skorupiaków okazały się przydatne w zespole badawczym prof. Michela D.B. Burta (prezes Światowej Federacji Parazytologów) pracującego nad metodami zwalczania wszy morskich – groźnych pasożytów łososi w hodowlach sadzowych.

Praca naukowa w Kanadzie stanowiła doskonałą okazję do zebrania materiałów do pracy habilitacyjnej. Kolokwium odbyło się w 1995 r., a habilitację wyróżniła rada wydziału oraz rektor (Nagroda I stopnia).

Ważnym etapem działalności organizacyjnej dr. hab. Wojciecha Piaseckiego były dwie kadencje prodziekkańskie (ds. nauki i współpracy z zagranicą; 1996–2001; WNoŻiR AR) oraz koordynacja wieloletniego programu TEMPUS. W 1999 r. dr Piasecki został zatrudniony na etacie profesora nadzwyczajnego, a rozporządzeniem z 30 grudnia 2009 r. prezydent RP nadał mu tytuł naukowy profesora nauk biologicznych.

Niedługo po zakończeniu sprawowania funkcji prodziekana w 2002 r., profesorowi Piaseckiemu powierzono obowiązki redaktora naczelnego „Acta Ichthyologica et Piscatoria” (AI&P) – międzynarodowego, angielskojęzycznego czasopisma naukowego, założonego w 1970 r. przez prof. Grabdę. W 2008 r. AI&P weszły na listę filadelfijską i oczekują na impact factor. Czasopismo ma 6 pkt. w rankingu ministerialnym, 9 pkt. w Index Copernicus International i jest

indeksowane również przez SCOPUS i inne międzynarodowe bazy danych. W postaci elektronicznej dostępne jest na stronie aiep.pl oraz platformie elektronicznej IngentaConnect.

Prof. Piasecki jest drugą kadencję senatorem (najpierw AR teraz ZUT). Od wielu lat jest członkiem rady naukowej Instytutu Parazytologii PAN w Warszawie. Jest członkiem rad redakcyjnych „Acta Parasitologica” (Springer) oraz „Wiadomości Parazytologiczne”. Przez dwie kadencje był przewodniczącym Oddziału Szczecińskiego Polskiego Towarzystwa Parazytologicznego. Jest członkiem założycielem the World Association of Copepodologists.

Badania naukowe profesora są w dużej mierze badaniami podstawowymi. Nie brakuje też jednak badań o charakterze użytkowym czy eksperckim. Prof. Piasecki opisał cykle rozwojowe trzech gatunków pasożytów oraz sześć nowych dla nauki gatunków pasożytów. Prof. Piasecki jest autorem i współautorem ponad 130 publikacji, w tym 40 artykułów oryginalnych (z czego 14 na liście filadelfijskiej) oraz trzech rozdziałów w międzynarodowych podręcznikach akademickich. Jego prace były cytowane ponad 100 razy w czasopiśmie z listy filadelfijskiej a jego „indeks Hirsha” wynosi 4. Do tej pory powierzono mu dokonanie recenzji około 45 prac z ponad 25 różnych, głównie międzynarodowych czasopism naukowych, około 10 grantów naukowych, 8 doktoratów (w tym 3 zagranicznych), 3 habilitacji. Był (lub jest) promotorem 3 doktoratów, 19 prac magisterskich, 8 prac inżynierskich lub dyplomowych.

Ważniejsze wyróżnienia i odznaczenia prof. Piaseckiego to: Złoty Krzyż Zasługi, medal Komisji Edukacji Narodowej, medal „Amicus Scientiae et Veritatis” Szczecińskiego Towarzystwa Naukowego, Srebrna Odznaka Akademickiego Związku Sportowego (AZS) oraz stypendia naukowe: IREX (USA), TEMPUS (UE), NSERC (Kanada), Fundacja Stefana Batorego (Polska). Profesor Piasecki był dwukrotnie nominowany do Marquis Who's Who in the World (wydanie 1996 i 2002).

Działalność dydaktyczna prof. Piaseckiego dotyczy zagadnień związanych z chorobami ryb i widnych bezkręgowców oraz parazytologii ogólnej medycznej i weterynaryjnej. Od dziesięciu lat prowadzi też wykłady w języku angielskim dla studentów zagranicznych Pomorskiej Akademii Medycznej. Jego działalność wychowawcza ma związek ze sportem. Już w czasie studiów był wiceprezesem KU AZS AR, współzałożycielem sekcji narciarskiej. Stworzył też od podstaw sekcję windsurfingu. Prowadził liczne obozy narciarskie i windsurfingowe zarówno dla uczelni, jak i dla biura Almatu.

Wojciech Piasecki pasjonuje się windsurfiem (instruktor), żeglarstwem morskim i śródlądowym, narciarstwem alpejskim. Gra też w koszykówkę i tenisa ze studentami i innymi pracownikami naukowymi. Jest żonaty i ma dwie córki. Żona Elżbieta jest również absolwentką Akademii Rolniczej w Szczecinie. Starsza córka Magdalena jest analitykiem bankowym w Paryżu, a młodsza Olga lektorem języka angielskiego w Bilkent University w Ankarze.

Habilitacja

Angelika Cieśla

Angelika Cieśla urodziła się 1970 roku w Szczecinie. Po ukończeniu VI LO została studentką Wydziału Zootechniki Akademii Rolniczej w Szczecinie. W 1994 r., kończąc studia z wynikiem bardzo dobrym, uzyskała stopień magistra inżyniera zootechniki, broniąc pracy pt. „Analiza przyczyn brakowania koni po ogierach czołowych w SK Nowielice ze szczególnym uwzględnieniem wad rozwojowych żrebiąt”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. inż. Arkadiusza Kawęckiego w Katedrze Genetyki i Ogólnej Hodowli Zwierząt. Jesienią 1994 r. została słuchaczem Międzywydziałowego Studium Doktoranckiego i doktorantką w Katedrze Hodowli Koni Wydziału Zootechnicznego AR. Od początku studiów aktywnie włączała się w prace naukowe i dydaktyczne katedry. Stopień doktora nauk rolniczych w zakresie zootechniki uzyskała w 1998 r., na podstawie dysertacji pt. „Stężenie wybranych pierwiastków ze szczególnym uwzględnieniem metali ciężkich w surowicy krwi i sierści koni półkrwi angielskiej”, której promotorem była prof. dr hab. Jolanta Janiszewska. Od 1998 r. zatrudniona na stanowisku adiunkta w Katedrze Hodowli Koni. Kolejnym etapem rozwoju naukowego dr Angeliki Cieśli było uzyskanie stopnia doktora habilitowanego nauk rolniczych, nadanego przez Radę Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego 2 grudnia 2009 r. Tematem rozprawy habilitacyjnej była „Analiza całkowitego potencjału antyoksydacyjnego (FRAP) koni użytkowanych rekreacyjnie w powiązaniu ze wskaźnikami hematologicznymi i stężeniami wybranych biopierwiastków w surowicy”.

Działalność naukowo-badawcza dr Angeliki Cieśli koncentruje się na:

- badaniach nad stężeniami wybranych pierwiastków w surowicy, sierści i mleku oraz wskaźnikami hematologicznymi i statusem antyoksydacyjnym koni;
- analizie wskaźników hodowlanych i pokrojowych oraz behawioru koni;
- wykorzystywaniu koni w hipoterapii, rekreacji oraz agroturystyce.

Jest autorem i współautorem 62 prac naukowych i doniesień, z tego 58 publikacji ukazało się po uzyskaniu stopnia naukowego doktora, a 39 prac oryginalnych opublikowała w czasopiśmie zagranicznych i krajowych. Wyniki badań dr Cieśla prezentowała na licznych konferencjach naukowych krajowych i międzynarodowych. W ramach współpracy z Mendel University of Agriculture and Forestry w Brnie trzykrotnie odbyła długoterminowy staż naukowy w Department of Horse Breeding (Faculty of Agronomy, Institute of Animal Husbandry), a także staż krótkoterminowy w Haflinger Pferdezuchtverband Tirol, Fohlenhof, w Ebbs (Austria) oraz dwutygodniowy staż z zakresu hipoterapii w Bydgoszczy.

Doktor Angelika Cieśla należy do Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego, w którym od 2001 r. pełni funkcję członka Zarządu Oddziału Szczecińskiego, a od bieżącego roku jest również wiceprzewodniczącą Sekcji Chowu i Hodowli Koni PTZ. Należy również do Sekcji Patologii i Fizjologii Konia Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych oraz do Polskiego Towarzystwa Hipoterapeutycznego.

Samodzielną pracę dydaktyczną w Katedrze Hodowli Koni dr Angelika Cieśla podjęła będąc jeszcze słuchaczem pierwszego roku studiów doktoranckich. W ramach dotychczasowej pracy dydaktycznej prowadziła zajęcia dla studentów Wydziału Biotechnologii i Hodowli

Zwierząt, Kształtowania Środowiska i Rolnictwa oraz Nauk o Żywności i Rybactwa. Dr Angelika Cieśla prowadziła i prowadzi dla studentów stacjonarnych i zaocznych zajęcia na kierunku zootechnika z przedmiotów hodowla i użytkowanie koni, podstawy rekreacji konnej i hipoterapii, chów i użytkowanie koni, chów i użytkowanie kuców, organizacja wystaw i pokazów koni. Na specjalności agroturystyka prowadziła wykłady i ćwiczenia audytoryjne i terenowe

z przedmiotów: użytkowanie i hodowla koni oraz hipoterapia. Na kierunku towaroznawstwo prowadziła wykłady i ćwiczenia audytoryjne oraz terenowe z przedmiotów towaroznawstwo koni oraz organizacja wystaw i pokazów hodowlanych zwierząt oraz wykłady i ćwiczenia z chowu koni w ramach przedmiotu chów zwierząt z zoohigieną na kierunku ogólnorolnym.

Dr Angelika Cieśla opracowała programy autorskie dla przedmiotów: chów i hodowla kuców, hipoterapia, organizacja wystaw i pokazów hodowlanych zwierząt, jest także współautorem programów przedmiotów: podstawy rekreacji konnej i hipoterapii oraz towaroznawstwo koni. Nowym, bardzo ciekawym przedmiotem autorskim prowadzonym przez dr Cieślę od bieżącego roku dla studentów biologii, jest animaloterapia.

Jest autorem filmów dydaktycznych, wykorzystywanych na zajęciach dla studentów, między innymi: „Powożenie zaprzęgami”, „Wykorzystanie kuców i koni małych”, „Rajdy długodystansowe”. Wraz z prof. Jolantą Janiszewską napisała skrypt pt. „Hodowla i użytkowanie koni z elementami hipoterapii”, wydany w 2006 r. przez Wydawnictwo AR w Szczecinie.

Dr Cieśla jest także kierownikiem i autorem programu studiów podyplomowych „Agroturystyka z rekreacyjnym i terapeutycznym wykorzystaniem koni”.

Od kilku lat dr Cieśla prowadzi wykłady z hipologii na kursach zawodowych instruktorów rekreacji ruchowej ze specjalnością jazda konna oraz ze specjalnością hipoterapia. Ponadto dwukrotnie prowadziła wykłady z zakresu „Roli koni w hipoterapii”, w ramach studiów podyplomowych „Hodowla koni i jeździectwo”, których organizatorem jest AR we Wrocławiu.

Dotychczas dr Angelika Cieśla wypromowała 25 prac magisterskich (w tym 2 prace wyróżnione w ramach konkursu na najlepsze prace magisterskie) na kierunkach zootechnika (w tym specjalność agroturystyka), biologia i rolniczym oraz 4 prace inżynierskie na kierunku zootechnika. W latach 1998–2009 była także opiekunem SKN Hodowców Koni, a wcześniej opiekunem obozu naukowego zorganizowanego w 1997 r. w Stadninie Koni w Racocie.

Angelika Cieśla jest członkiem Zarządu Uczelnianego ZNP, w latach 2002–2006 była przedstawicielem ZNP w Radzie Wydziału BiHZ, a do 2009 r. przedstawicielem ZNP w Senackiej Komisji ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą AR. Była członkiem komitetu organizacyjnego LXVI Walnego Zjazdu Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego im. M. Oczapowskiego w Międzyzdrojach w 2001. Wielokrotnie była członkiem jury studenckich sesji kół naukowych oraz pełniła funkcję sekretarza jury XXIX Studenckiej Sesji Kół Naukowych w AR w Szczecinie. W latach 1998–2003 pełniła funkcję opiekuna Akademickiego Klubu Jeździeckiego, koordynując współpracę studentów i Akademickiego Ośrodka Jeździeckiego. Jest członkiem Senackiej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów oraz Wydziałowej Komisji ds. Kadry, Współpracy i Rozwoju.

Od stycznia bieżącego roku dr hab. Angelika Cieśla jest kierownikiem Zakładu Hodowli Koni Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt ZUT.

Dr hab. Angelika Cieśla zdobyła uprawnienia zawodowe instruktora rekreacji ruchowej ze specjalnością jazda konna oraz ze specjalnością hipoterapia. Jest również sędzią dyscypliny powożenie zaprzęgami. Oprócz zainteresowań związanych z końmi, hipoterapią i innymi formami terapii ze zwierzętami, interesuje się muzyką i literaturą.

Habilitacja

Walenty Jasiński

Walenty Jasiński urodził się w 1949 roku w Wilkowie (woj. lubuskie). W 1968 r. ukończył Technikum Mechaniczne w Świebodzinie, specjalność technologia budowy maszyn. Stopień naukowy magistra inżyniera z mechaniki i budowy maszyn uzyskał w 1974 r. na Politechnice Szczecińskiej. Po ukończeniu studiów został zatrudniony na etacie asystenta stażysty przez prof. Stanisława Prowansa w kierowanym przez niego Zakładzie Metaloznawstwa na Wydziale Budowy Maszyn i Okrętów Politechniki Szczecińskiej. Głównym przedmiotem jego zainteresowań badawczych były zagadnienia dotyczące podwyższania właściwości użytkowych elementów maszyn obróbką cieplną i cieplno-chemiczną. W latach 1975–1976 był członkiem zespołu realizującego na zlecenie Instytutu Obróbki Skrawaniem w Krakowie pracę naukową pt. „Wytwarzanie powłok z węglików tytanu na stalach szybkołączących i wysokochromowych”. Udział w tej pracy stał się inspiracją zainteresowania technologią wytwarzania warstw z fazy gazowej – CVD (Chemical Vapor Deposition). Efektem zainteresowania technologią CVD było wyjaśnienie wpływu składu chemicznego podłoża stalowego, a szczególnie aktywności węgla w austenicie na kinetykę wzrostu powłoki węglaka tytanu. Tematyka ta była podstawą pracy doktorskiej pt. „Kinetyka wzrostu z fazy gazowej powłoki węglaka tytanu na podłożu stalowym”, obronionej w maju 1980 r. na Wydziale Budowy Maszyn i Okrętów Politechniki Szczecińskiej. Doktor Jasiński zainteresował się także problematyką eksploatacji maszyn i urządzeń przemysłowych. W praktyce przemysłowej występuje symbioza tych dziedzin nauki, co potwierdzają kolejne prace naukowe, których był realizatorem i współrealizatorem:

- „Opracowanie technologii, dokumentacji konstrukcyjnej i wykonawczej półautomatycznego stanowiska do twardego lutowania grzejników elektrycznych oraz wdrożenie”. Za pracę wdrożoną do praktyki przemysłowej w 1982 r. został wyróżniony w 1983 r. Nagrodą I stopnia Wojewody Szczecińskiego w dziedzinie nauk technicznych, Nagrodą III stopnia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego;
- „Opracowanie pierścieni uszczelniających oznaczonych wg f-my Goetz 7690H-08, 7690H-22 stosowanych w maszynach budowlanych” – wdrożenie 1984 r.;
- „Dobór materiałów na matryce granulatorów i opracowanie parametrów procesu tlenoazotowania oraz wdrożenie” – wdrożenie 1985 r.;
- „Armatura dla instalacji gazowych urządzeń podwodnych” praca naukowo-badawcza wykonana w latach 1983–1990 na zlecenie Biura Projektowo-Konstrukcyjnego Stoczni Szczecińskiej im. Adolfa Warskiego w Szczecinie. Efekty ekonomiczne uzyskane przez Politechnikę Szczecińską w 1991 r. z tytułu wdrożenia projektu wynalazczego „Złącze rurowe” na podstawie umowy licencyjnej L-1/89 wynosiły 71 296 500 zł i przekroczyły efekty uzyskane do tego okresu z licencji innych projektów wynalazczych;
- „Opracowanie konstrukcyjne, wykonanie w metalu i wdrożenie do produkcji urządzenia do indukcyjnego lutowania tulejek mosiężnych”. Efektem dalszych prac nad zwiększeniem efektywności procesu lutowania było zgłoszenie patentowe PL MU, 48976 (1991).

- „Wytwarzanie pokryw węglowo-tytanowych z ciekłych chlorków w węglowodorach”, realizowana w latach 1995–1998.

W latach 1994–1998 doktor Jasiński uczestniczył w europejskim programie dydaktycznym TEMPUS (JEP-07095-94), finansowanym ze środków UE z udziałem Politechniki Szczecińskiej; Centrum Badań

NDT w Berlinie, Fachhochschule Hamburg, Uniwersytetu Technicznego w Walencji, Uniwersytetu Technicznego w Madrycie i Uniwersytetu Technicznego Liege. Drugim projektem programu TEMPUS, w którym uczestniczył, był JEP-08331-94 z udziałem Politechniki Szczecińskiej, Uniwersytetu GH Kassel, Uniwersytetu Technicznego Ateny oraz Uniwersytetu Technicznego w Walencji.

W ramach programu TEMPUS odbył staże naukowe w: Uniwersytet Politecnica de Valencia (Hiszpania), 1995, Fachhochschule Hamburg (Niemcy), Uniwersytet Techniczny Patras (Grecja), 1996, Uniwersytet Techniczny Liege (Belgia), 1997. Program TEMPUS wzbogacił WIMiM w nowoczesnie wyposażone laboratorium badań NDT oraz dwa w pełni wyposażone laboratoria komputerowe.

W latach 2000–2009 współuczestniczył w realizowanych przez Instytut Inżynierii Materiałowej pracy badawczych: Azotowanie gazowe ze wstępną aktywacją powierzchni, Niskotemperaturowe azotowanie stali austenitycznych, Warstwy odporne na korozję i zużycie na stalach wysokochromowych. Efektywna współpraca z ZCh Police oraz ZCh ANWIL i powstałe liczne publikacje pozwoliły na uzyskanie projektów badawczych: „Opracowanie kryteriów żywotności rur katalitycznych reformerów amoniaku w oparciu o zmiany mikrostruktury” i „Opracowanie kryteriów żywotności rur katalitycznych reformerów amoniaku w oparciu o zmiany mikrostruktury i właściwości”. Wyniki badań zrealizowanych w ramach obu grantów, jak i badań własnych, zaowocowały monografią pracy habilitacyjnej „Trwałość eksploatacyjna rur katalitycznych reformerów amoniaku”.

Walenty Jasiński prowadzi badania nad regeneracją mikrostruktury i właściwości staliwa rur katalitycznych długotrwale eksploatowanych w warunkach reformingu parowego.

Jego dorobek naukowy obejmuje 56 artykułów prezentowanych na międzynarodowych i krajowych konferencjach oraz opublikowanych w recenzowanych czasopismach. Jest współautorem 25 niepublikowanych prac naukowo-badawczych i projektowych.

Za zrealizowane w Politechnice Szczecińskiej prace badawcze, publikacje naukowe oraz wdrożone w przemyśle rozwiązania był nagradzany indywidualnie i zespołowo: Nagrodą I stopnia we współzawodnictwie NOT „Nowoczesne technologie”, Nagrodą I stopnia Wojewody Szczecińskiego, Nagrodą III stopnia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, Nagrodą Rektora Politechniki Szczecińskiej za osiągnięcia w działalności naukowo-badawczej – w 1976 r., corocznie od 1978 do 1987 i w 1989 r.

Walenty Jasiński prowadzi wykłady i ćwiczenia laboratoryjne z podstaw nauki o materiałach, metaloznawstwa, obróbki cieplnej i cieplno-chemicznej, technologii wytwarzania i przetwarzania materiałów oraz doboru materiałów polimerowych i metalowych dla studentów Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki. Jest współautorem skryptu uczelnianego do ćwiczeń laboratoryjnych „Materiałoznawstwo” pod redakcją St. Prowansa. Przygotował przewodniki do ćwiczeń laboratoryjnych z obróbki cieplnej i cieplno-chemicznej. Był promotorem kilkunastu prac magisterskich i przejściowych wysoko ocenionych przez recenzentów. Był i jest opiekunem grupy studenckiej na specjalności inżynieria materiałowa.

W latach 1981–1984 r. pełnił funkcję kierownika Zakładu Metaloznawstwa w Instytucie Inżynierii Materiałowej Politechniki Szczecińskiej.

Jest członkiem Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich oraz Rzecznikiem Zespołu nr 6619 w Zespole Ośrodków Rzecznictwa i Postępu Organizacyjno-Technicznego w zakresie specjalności; 201 – materiałoznawstwo i 213 – obróbka cieplna i cieplno-chemiczna.

Walenty Jasiński jest żonaty, dzieci są absolwentami Politechniki Szczecińskiej: Jarosław – Wydziału Mechanicznego, Agnieszka – Wydziału Budownictwa i Architektury.

Zainteresowania prywatne to: podróże, golf, narciarstwo.

Habilitacja

Halina Kwiecień

Halina Urszula Kwiecień urodziła się w 1949 roku w Kraśniku Lubelskim. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego im. Tadeusza Kościuszki (1966 r.) rozpoczęła studia na Wydziale Chemicznym Politechniki Szczecińskiej. Dyplom magistra inżyniera w zakresie technologii chemicznej, ze specjalności lekka technologia organiczna otrzymała w 1971 r. po obronie pracy dyplomowej na temat: „Badania nad niektórymi własnościami utwardzonych żywic poliestrowych w zależności od sposobu ich utwardzania”.

Pracę naukową rozpoczęła w 1971 r. pod kierunkiem doc. dr. inż. Józefa Jałowiczora w Zakładzie Chemii Organicznej Instytutu Chemii Podstawowej Politechniki Szczecińskiej, początkowo na stanowisku stażysty, asystenta, a następnie (1975 r.) starszego asystenta. Pracę doktorską pt. „Badania reakcji dwutlenku chloru z wybranymi pochodnymi styrenu” obroniła na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej w 1979 r. i uzyskała stopień doktora nauk chemicznych. W styczniu 1980 r. awansowała na stanowisko adiunkta w Zakładzie Chemii Organicznej Politechniki Szczecińskiej. Od 1992 r. pracuje w Zakładzie Syntezy Organicznej i Technologii Leków Instytutu Technologii Chemicznej Organicznej. Stopień doktora habilitowanego nauk technicznych w dyscyplinie technologia chemiczna o specjalności technologia organiczna uzyskała w 2009 r. na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie.

Aktywność naukowa Haliny Kwiecień była związana głównie z badaniami podstawowymi z zakresu chemii organicznej (badania reakcji związków organicznych z dwutlenkiem chloru, ustalanie mechanizmów reakcji, ustalanie struktury nowych związków organicznych). Brała również udział w zespołowych pracach naukowo-badawczych, prowadzonych w Instytucie Chemii Podstawowej, związanych z technologią wytwarzania produktów i półproduktów farmaceutycznych, m.in. uczestniczyła w opracowaniu syntezy Tymazenu (aktywnego składnika kropli do nosa) oraz półproduktu do leku antyhistaminowego Clemastyny.

Prowadziła podstawowe badania związane z syntezą nowych związków o spodziewanej aktywności biologicznej, głównie w kierunku farmakologicznym (otrzymane preparaty wykazały znaczącą aktywność przeciwdrgawkową) oraz prace technologiczne związane z opracowaniem nowych metod syntezy półproduktów farmaceutycznych. Efektem prowadzonych badań technologicznych stała się, opracowana w skali ćwierćtechnicznej, technologia otrzymywania półproduktu do leku nasercowego Amiodaronu oraz synteza DAB, odczynnika stosowanego w analizie chemicznej. Prace technologiczne prowadzone były we współpracy z Instytutem Farmaceutycznym, Instytutem Przemysłu Organicznego w Warszawie oraz Polskimi Odczynnikami Chemicznymi.

W ostatnich latach prowadzi badania związane z syntezą organiczną nowych związków heterocyklicznych z grupy benzofuranu, 1,4-benzoksazepiny, o potencjalnej aktywności farmakologicznej i pestycydowej. Zajmuje się też pozyskiwaniem nowych, aktywnych przeciwnowotworowo związków z produktów naturalnych między innymi z czosnku. Otrzymane nowe związki testowane były w rozległym

zakresie aktywności farmakologicznej i pestycydowej w laboratoriach firmy BASF, w ramach dwustronnej współpracy.

Dorobek naukowy dr hab. inż. Haliny Kwiecień obejmuje dwie monografie, 5 udzielonych patentów, 30 publikacji w czasopismach zagranicznych z IF, kilka publikacji w innych czasopismach naukowych, kilkadziesiąt komunikatów z konferencji międzynarodowych i krajowych, dwa opracowania technologiczne i kilka niepublikowanych opracowań projektowych.

Halina Kwiecień kształci studentów na studiach stacjonarnych pierwszego i drugiego stopnia, kierunku technologia chemiczna. Od wielu lat prowadzi wykłady z przedmiotów: technologia barwników, technologia leków i półproduktów, stereochemia i biostereochemia a także zajęcia laboratoryjne oraz prace dyplomowe magisterskie i inżynierskie na specjalności technologii leków i pestycydów. Od 1992 r. wypromowała ponad 70 prac magisterskich. Od kilku lat prowadzi ponadto wykłady z biochemii na studiach podyplomowych. Przez wiele lat była opiekunem grup studenckich oraz opiekunem studiujących w trybie indywidualnym.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Chemicznego, przez dwie kadencje była sekretarzem Oddziału Szczecińskiego, w 1992 r. współorganizowała doroczny Zjazd Naukowy PTCh w Szczecinie.

Halina Kwiecień jest mężatką i ma dwóch synów. Interesuje się historią, szczególnie Polski, uprawia turystykę górską i narciarstwo.

Dobry start

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej wyłoniła laureatów osiemnastej edycji programu stypendialnego START. Spośród 995 kandydatów, którzy wzięli w tym roku udział w konkursie, wybrano 159 najzdolniejszych młodych naukowców, którzy otrzymają od FNP roczne stypendium w wysokości 24 000 zł.

Jedynym naukowcem – stypendystą reprezentującym Zachodniopomorskie jest dr inż. Krzysztof Kowalczyk z Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie. Kowalczyk ma 30 lat i obecnie pracuje nad zastosowaniem napełniaczy w materiałach powłokowych (farbach i lakierach). Uroczystość wręczenia dyplomów tegorocznym laureatom programu START odbyła się 24 kwietnia br. na Zamku Królewskim w Warszawie.

Stanisław Heropolitański

5 marca br. rektor Włodzimierz Kiernożycki spotkał się z nowo mianowanymi przez prezydenta RP profesorami, od prawej stoją: Wojciech Piasecki, Elżbieta Maria Kucharska, Waldemar Marzęcki.

Polskie uczelnie kołem zamachowym modernizacji kraju

O najważniejszych założeniach projektu strategii rozwoju szkolnictwa wyższego na najbliższe 10 lat mówił prof. Jerzy Woźnicki, prezes Fundacji Rektorów Polskich, na spotkaniu środowiska akademickiego Szczecina, które odbyło się 22 stycznia br. w auli Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa przy ul. J. Słowackiego). Środowiskowy projekt „Strategii rozwoju szkolnictwa wyższego 2010–2020” przygotowało pod koniec ubiegłego roku konsorcjum utworzone przez: Konferencję Rektorów Akademickich Szkół Polskich, Konferencję Rektorów Publicznych Szkół Zawodowych, Fundację Rektorów Polskich oraz Konferencję Rektorów Zawodowych Szkół Polskich. Prace nad dokumentem trwały siedem miesięcy, brało w nich udział 200 osób, sam doku-

ment miał 100 wersji, a jego przygotowanie kosztowało 400 tys. zł. Drugą równoległą strategię przygotowuje na zlecenie Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego firma consultingowa Ernst & Young i Instytut Badań nad Gospodarką Rynkową.

Stan polskiego szkolnictwa wyższego prof. Woźnicki ocenił na trzy z plusem. W Polsce na jednego studenta przeznaczają się pięć do sześciu razy mniej pieniędzy niż w krajach UE czy Stanach Zjednoczonych – jeśli chodzi o badania, stosunek ten wynosi 100 do jednego. Istnieją co najmniej dwie, niezawinione przez polskie uczelnie, przyczyny takiego stanu:

- przyjęcie w polityce państwa, w okresie ostatnich dwudziestu lat, priorytetu upowszechniania studiów, co było niezbędne w świetle katastrofalnych wskaźników skolaryzacji odziedziczonych po PRL,
- dramatycznie niskie, i relatywnie ciągle zmniejszane nakłady z budżetu państwa na badania naukowe i prace rozwojowe w całym ostatnim dwudziestolecu.

Polskie szkoły wyższe nie zajmują satysfakcjonujących miejsc w rankingach międzynarodowych. Ich kryteria oparte są na potencjale i wynikach działalności badawczej. Polskie uczelnie startowały dotychczas w konkurencji „prowadzenie studiów”, a poza granicami kraju oceniane są w innej konkurencji – „zasoby, badania i osiągnięcia naukowe”.

Cel, do którego powinniśmy dążyć, to jak powiedział profesor: – Więcej badań, oferta kształcenia adekwatna do potrzeb rynku pracy, szybszy awans zawodowy i wyższe pozycje polskich uczelni w międzynarodowych rankingach – szanghajskim czy „The Times’a”. Środkiem do osiągnięcia tego celu ma być wprowadzenie zmian systemowych i przekształceń instytucjonalnych prowadzących do:

- internacjonalizacji uczelni w wyniku m.in. wzrostu znaczenia badań naukowych, co zwiększy ich szanse rozwojowe i zdolności inwestycyjne;

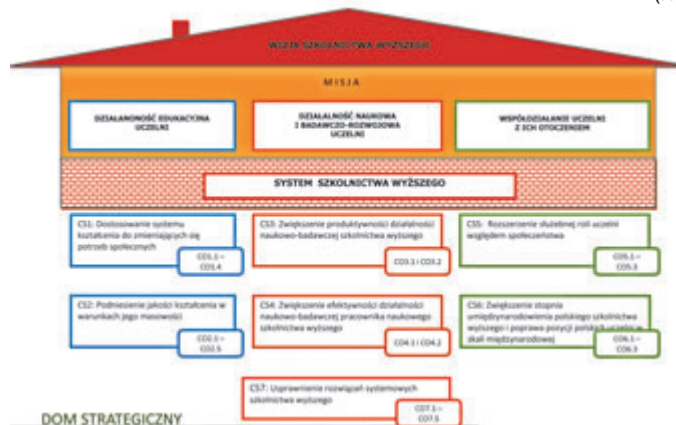
- zmniejszenia liczby szkół wyższych, w wyniku ich konsolidacji, a także eliminowania przez rynek instytucji pozbawionych własnych zasobów. Powstaną tzw. federacyjne uniwersytety i centra naukowe konsolidujące rozproszone obecnie w Polsce zasoby badawcze i mogące w realny sposób konkurować z uczelniami liczącymi się na świecie; misją uczelni badawczych będzie prowadzenie badań naukowych, a nie kształcenie studentów;
- zwiększenia nakładów na uczelnie i naukę – powinny być rozłożone po 2 proc. z budżetu państwa i 2 proc. ze środków pozabudżetowych. Projekt rektorów proponuje wprowadzenie od 2015 r. powszechnego czesnego na poziomie ok. 1/4 średniego kosztu kształcenia jednego studenta w ciągu jednego roku (ok. 2,5 tys. zł), a wcześniej – opracowanie systemu kredytów studenckich, których studenci nie powinni się obawiać, bo ich spłatę rozpoczynaliby dopiero po osiągnięciu określonych zarobków. Ministerialny projekt przewiduje natomiast wprowadzenie czesnego za studia w pełnej wysokości, które opłacaliby studenci niemieszający się w puli miejsc zamówionych i opłaconych przez resort nauki.

Projekt rektorów przewiduje przeniesienie finansowania systemu szkolnictwa wyższego z kompetencji ministra w ręce (na wzór brytyjski, gdzie działa agencja Higher Education Funding Council for England) wyspecjalizowanej agencji rządowej – Narodowego Funduszu Szkolnictwa Wyższego – negocjującej z uczelniami 3–5-letnie kontrakty na realizowanie konkretnych zadań. Przy uczelniach powinny powstać również tzw. rady powiernicze złożone z osób spoza uczelni – ich członkowie będą częściowo wskazani przez ministra, częściowo przez senaty. Ich zadaniem będzie doradzanie rektorowi w sprawach związanych z zarządzaniem. Projekt przewiduje również możliwość przekształcania uczelni publicznych w niepubliczne uczelnie Skarbu Państwa, co ma służyć zachowaniu zasobów w szkolnictwie wyższym, a dotyczyć może szkół o lokalnym charakterze misji, które znalazłyby nowe szanse na rynku usług edukacyjnych i badawczych.

Projekt proponuje utrzymanie dotychczasowej ścieżki kariery, poszerzając ją o ścieżki alternatywne. Osoby z wybitnym dorobkiem zawodowym i badawczym, mające tytuł doktora będą mogły uzyskać awans na stanowisko profesora nadzwyczajnego oraz możliwości uprawnień promotorskich w prowadzeniu przewodów doktorskich.

O przyjęciu ostatecznej wersji środowiskowego projektu strategii zdecyduje w maju zgromadzenie plenarne Konferencji Rektorów Akademickich Szkół Polskich. Później nastąpi debata nad obiema strategiami, co pozwoli na przygotowanie i przyjęcie jednej wspólnej strategii rządowej. Minister Barbara Kudrycka zapowiada, że nastąpi to jeszcze w tej kadencji Sejmu.

(rk)

Mała Akademia Natura Środowisko Technika

Edukacja ekologiczna, dzięki licznym zaletom, wynikającym z łączenia solidnych merytorycznych podstaw i nieszablonych, aktywizujących metod edukacyjnych, jest coraz bardziej popularna. Województwo zachodniopomorskie może pochwalić się rozbudowaną siecią ośrodków edukacji ekologicznej, z których wiele specjalizuje się w określonych dziedzinach edukacji przyrodniczej. Pozostając w ścisłej współpracy, ośrodki edukacji ekologicznej oferują złożoną i różnicowaną ofertę usług edukacyjnych, od krótkich zajęć w szkołach, po warsztaty terenowe i zielone szkoły aż do dużych imprez plenerowych, jak koncerty i festyny. Ich działalność, zwykle prowadzona przy innych instytucjach, pozwala na udostępnienie, nieodpłatnie lub za symboliczną opłatą, wiedzy przyrodniczej podanej w interesujący i przystępny sposób. Przechwytywanie, odkrywanie i wspólna nauka mają nie tylko walory edukacyjne, ale także integracyjne. Przyroda nie zna granic, a dbałość o wspólne środowisko powinna być celem przyświecającym nie tylko uczniom, nauczycielom i edukatorom, ale przede wszystkim – całym społecznościom. Na podstawie wcześniejszej współpracy i założenia, że edukacja powinna jednoczyć społeczności w walce o zrównoważony rozwój w Europie, powstał projekt transgranicznej współpracy edukacyjnej „Mała Akademia Natura Środowisko Technika”.

Sygnatariusze porozumienia (od lewej): dr Kazimierz Rabski, prof. dr Peter Dehne, prof. dr hab. inż. Ryszard Kaleńczuk, Horst Gollatz

24 marca 2010 roku w Ośrodku Szkoleniowo-Badawczym w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi, który reprezentuje w projekcie Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, podpisano porozumienie, które da prawne podstawy do realizacji założeń edukacyjnych Małej Akademii. Porozumienie podpisali przedstawiciele uczelni wyższych, organizacji pozarządowych i ośrodków edukacji ekologicznej z Pomorza Zachodniego i niemieckiego regionu Brandenburgia – Pomorze Przednie. Sygnatariuszami porozumienia byli: przewodniczący Porozumienia na rzecz Wybrzeża dr Kazimierz Rabski, Horst Gollatz, reprezentujący ZERUM Ueckermünde, prof. dr Peter Dehne, reprezentujący Technische Hochschule Neubrandenburg oraz prorektor ds. nauki ZUT w Szczecinie Ryszard Kaleńczuk. Przy realizacji założeń edukacyjnych zapisanych w porozumieniu współpracować będą także przedstawiciele Regionale Agenda 21 Stettiner Haff. Podpisanie porozumienia umożliwi zawiązanie bliższej współpracy, ubieganie się o fundusze ze źródeł

zewnętrznych oraz rzeczywistą realizację założonych w harmonogramie zróżnicowanych działań edukacyjnych.

Mała Akademia Natura Środowisko Technika jest bilingualnym projektem edukacyjnym kierowanym do bardzo dużej rzeszy odbiorców – w zależności od realizowanego tematu uczestnikami będą grupy przedszkolne, szkolne, studenci, osoby dorosłe, seniorzy, nauczyciele, edukatorzy, przedstawiciele lokalnych społeczności (np. sołectw). Takie spektrum uczestników zapewni zróżnicowany odbiór i umożliwi dalszą aktywność społeczną dzięki wspólnemu działaniu na różnych płaszczyznach. Zakres zagadnień realizowanych w trakcie odbywających się dwa razy w roku kilkudniowych spotkań warsztatowych będzie koncentrował się wokół tematów związanych z zasobami naturalnymi Zalewu Szczecińskiego i ich racjonalnym wykorzystaniu, odnawialnymi źródłami energii, racjonalną gospodarką odpadami, poznawaniem i opisywaniem naszego środowiska naturalnego poprzez rzemiosło i sztukę, ochroną przyrody i obszarami chronionymi sieci Natura 2000.

Cele projektu to szczególnie: upowszechnianie w społeczeństwie wiedzy o środowisku naturalnym, propagowanie wiedzy na temat wartości przyrodniczych ekosystemu Zalewu Szczecińskiego i podnoszenie świadomości społeczeństwa w zakresie racjonalnego i odpowiedzialnego korzystania z zasobów środowiska. Będą one osiągnięte m.in. dzięki uwrażliwianiu społeczeństwa na problemy zmian klimatycznych oraz popularyzacji technologii pozyskiwania energii z odnawialnych źródeł, budowaniu zaufania społecznego dla organizacji pozarządowych, nauczycieli i przedstawicieli środowiska naukowego, zwłaszcza zaś – przełamywaniu barier społecznych i politycznych między krajami partnerskimi projektu w celu zwiększenia aktywności w działaniach dla zrównoważonego rozwoju w regionie.

Tekst i zdjęcie Magdalena Klera

Biogaz umowa o współpracy

Umowę o współpracy pomiędzy Zachodniopomorskim Uniwersytetem Technologicznym w Szczecinie a firmą ARCHEA ME-LE Anlagenbau GmbH w Torgelow podpisano 15 lutego 2010 roku w sali konferencyjnej rektoratu ZUT przy al. Piastów 17. Porozumienie dotyczy wspólnych działań w zakresie energii odnawialnych – opracowywania i adaptacji nowych rozwiązań technologicznych i organizacyjnych, podejmowania przedsięwzięć projektowych, badawczych, inwestycyjnych i edukacyjnych, kształcenia młodej kadry inżyniersko-technicznej.

Firma ARCHEA ME-LE Anlagenbau GmbH działa na rynku niemieckim od 10 lat, zrealizowała w tym czasie, jako generalny wykonawca, ponad 100 projektów związanych z budową i obsługą biogazowni, poczynając od małych, jednostopniowych biogazowni rolniczych, a kończąc na biogazowniach przemysłowych o mocy wielu megawatów.

Zdjęcie Renata Kajrys

Centrum Nanotechnologii

Nowe czasy niosą nowe technologie. Tradycyjna metoda technologiczna (poszukaj surowca, otrzymaj dużo materiału, zbuduj produkt) ciągle trzyma się mocno, ale przyszłością są metody technologii molekularnej (chcesz mieć materiał o określonych właściwościach, to zbuduj go atom po atomie!). Takie możliwości dają nanotechnologie – mówił profesor Ryszard Kaleńczuk w październiku 2007 roku w wykładzie inauguracyjnym pt. „Nanotechnologia – szansa XXI wieku”.

Nanotechnologia pozwala zrozumieć i doskonalić właściwości materii w skali nano – jeden nanometr (jedna miliardowa metra) to długość malej cząsteczki. W takim wymiarze materia wykazuje zupełnie inne właściwości niż dotychczas znane i wykorzystywane materiały.

Tradycyjnie wyznaczone granice pomiędzy dyscyplinami naukowymi i technicznymi zacierają się, a podejmowane prace badawcze mają charakter interdyscyplinarny. I takie właśnie będzie Centrum Dydaktyczno-Badawcze Nanotechnologii ZUT. Nowy obiekt o powierzchni 9800 metrów kwadratowych powstanie między al. Piastów a ul. Langiewicza obok budynku międzywydziałowego. Znajdzie się w nim miejsce dla 72 laboratoriów, sala wykładowa na 500 osób, pomieszczenia dydaktyczne do zajęć na kierunkach z dziedziny chemii, inżynierii materiałowej i biotechnologii, a także nanotechnologii

– Senat ZUT na posiedzeniu 25 stycznia br. podjął uchwałę w sprawie utworzenia studiów międzykierunkowych nanotechnologie. ZUT otrzyma na to przedsięwzięcie środki finansowe z funduszy unijnych oraz budżetu państwa. Ministerstwo Rozwoju Regionalnego pozytywnie rozpatrzyło wniosek uczelni o 42 miliony złotych w ramach Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko. W najbliższym czasie firma Studio A4 powinna zakończyć prace projektowe, następnie zostanie ogłoszony przetarg na budowę Centrum.

Współpraca z przemysłem

W latach 90. ubiegłego wieku celem programów finansowanych przez Unię Europejską było przygotowanie Polski do włączenia się do UE. Jednym z chętniej wykorzystywanych był program *TEMPUS*, który zrównywał jakość edukacji w byłych krajach demokracji ludowej i państwach zachodnich. Już wówczas modną była nazwa „centrum”, co oznaczało, że jest to jednostka wyspecjalizowana w realizacji celowych zadań czy wiodąca w danej branży. W Instytucie Fizyki ówczesnej Politechniki Szczecińskiej powstało Centrum Nowych Materiałów. Kierownikiem projektu był nieżyjący już prof. Marian Wabia. Po zakończeniu projektu *TEMPUS*, centrum zarządzane było przez Instytut Fizyki, aż powstał pomysł na nową formułę i nową nazwę. 24 marca 2003 r. Senat Politechniki Szczecińskiej przyjął nową nazwę – Centrum Nowych Materiałów i Technologii (CNMiT), a w ślad za tym nowy statut i nową formułę działania. Dyrektorem Centrum został prof. Witold Biedunkiewicz, a po objęciu przez niego funkcji prorektora – dr inż. Marcin Królikowski.

Centrum jest jednostką realizującą projekty interdyscyplinarne, których specyfika utrudnia ich umieszczenie w konkretnym instytucie, katedrze czy zakładzie. Do zrealizowania określonego projektu powoływana jest grupa pracowników naukowych, którzy realizują wyznaczone zadanie jako grupa robocza. Kontakty z przemysłem wymagają dużej elastyczności, otwartości, a przede wszystkim szybkości działania. Struktura obiegu informacji w tak dużej uczelni utrudnia realizację przynajmniej jednego z wymienionych wymogów. Centrum wypracowało sobie styl działania, który zapewnia realizację tych wymagań, między innymi przez wykorzystanie wielkiego potencjału Regionalnego Centrum Innowacji i Transferu Technologii, które zapewnia bieżącą obsługę formalnoprawną. Współdziałanie pozwala skupić się wyłącznie na realizacji prac o charakterze merytorycznym. Ten duet sprawdził się w kilku projektach realizowanych na zlecenie lokalnych firm, nawiązano np. współpracę z firmą Sonion, poprzedzoną wykonaniem przez CNMiT miniaudytu

technologicznego. Prace z Sonionem są na etapie uzgodnień obszarów współpracy – odbywają się cykliczne spotkania i ustalenia dotyczące, m.in. interdyscyplinarnego projektu z dziedziny inżynierii materiałowej, elektroniki i konstrukcji.

Celem nadrzędnym CNMiT jest wypracowanie marki rozpoznawalnej w regionie, interdyscyplinarnej jednostki, oferującej przemysłowi potencjał naukowo-technologiczny największej na Pomorzu Zachodnim uczelni technicznej.

Centrum ma na swoim koncie wiele prac na rzecz przemysłu, które nie kosztują uczelni (wręcz przeciwnie – dostarczają wpływów), choć nie ma wydzielonego personelu, siedziby oraz infrastruktury. A jednak to działa...

Spotkanie projektu PlasTEP

Wydział Elektryczny był 16 marca br. gospodarzem spotkania projektowego w ramach realizowanego projektu „Dissemination and fostering of plasma based technological innovation for environment protection in BSR”. W spotkaniu wzięło udział 25 uczestników, w tym goście z Danii, Estonii, Finlandii, Niemiec, Litwy oraz Łotwy. Spotkanie stworzył dziekan Wydziału Elektrycznego Stefan Domek. Tematyka spotkania obejmowała metodologię pomiarów i standaryzację metod porównywania różnych systemów plazmowych. Częścią spotkania była wizyta prezentująca instalację oczyszczania spalin metodą szybkiej wiązki elektronowej w Elektrociepłowni Pomorzany ZEDO SA.

Wysłannik z Krzemowej Doliny

Ryszard Malinowski, wiceprezes firmy Intel Corporation i absolwent Wydziału Elektrycznego Politechniki Szczecińskiej, spotkał się ze studentami i pracownikami ZUT 2 lutego br. w sali przy ul. Sikorskiego 37. Wygłosił wykład „Intel R&D w Polsce i na świecie – tam gdzie powstają technologie przyszłości”.

Jak powiedział: – „Po przeszło 25 latach pracy w branży komputerowej, jestem bardzo dumny z faktu, że mogłem wnieść swoją cegiełkę do rozwoju komputerów na świecie, a jeszcze bardziej, że to wszystko osiągnąłem dzięki doskonałemu wykształceniu, jakie otrzymałem w Szczecinie – najpierw w VI LO Czarnieckiego, a następnie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Szczecińskiej. Polska ma niezwykle tradycje kształcenia doskonałych inżynierów i niezwykłą liczbę utalentowanych, pełnych energii ludzi. Uważam, że Polacy są stworzeni do tworzenia nowych technologii i innowacji ze względu na ich przyrodzone cechy narodowo-kulturowe: talent, pracowitość, no i co bardzo ważne, równowagę między poszanowaniem ustalonych struktur i podejmowaniem ryzyka”.

Szczecinianin Ryszard Malinowski w 1981 r. otrzymał tytuł magistra inżyniera elektryka ze specjalnością automatyka i metrologia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Szczecińskiej, w 1985 r. ukończył studia podyplomowe w zakresie systemów mikrokomputerowych i mikroprocesorowych na tej samej uczelni. W 1986 r. z żoną Elżbietą i córkami wyjechał do Toronto w Kanadzie. Tam rozpoczął karierę w dziedzinie projektowania układów półprzewodnikowych, pracując jako projektant w firmie LSI Logic Corporation, szybko awansując na stanowisko menadżera projektowania chipsetów. Po kilku latach przeniósł się do Kalifornii, przechodząc do pracy w firmie Intel, jako menadżer projektowania chipsetów i kierując zespołem, który zaprojektował i przygotował do produkcji pierwszy liczący się na rynku chipset firmy Intel: 430FX (Triton). Chipset Triton osiągnął niezwykle sukces na rynku i zapewnił Intelowi pierwsze miejsce na liście producentów chipsetów na świecie w ciągu zaledwie dwóch lat. W ciągu następnych kilku lat dział chipsetowy Intela urósł do pozycji

drugiego najważniejszego biznesu w Intelu (poza mikroprocesorami), przynosząc wielomiliardowe (liczone w USD) obroty. W tym okresie Ryszard Malinowski otrzymał cztery patenty w dziedzinie architektury systemów pamięci głównej, pamięci cache i awansował na stanowisko dyrektora Inżynierii Chipsetów, odpowiadając za projektowanie i wdrażanie do produkcji wszystkich chipsetów PC w Intelu. W 1998 r. skończył studia MBA na Uniwersytecie Kalifornijskim w Davis, od 2005 r. awansował na stanowisko generalnego menadżera grupy Chipset Group (obecnie Client Components Group), odpowiadając za cały dział chipsetów PC Intela i otrzymał tytuł wiceprezesa.

Mieszka w El Dorado Hills, u podnóża gór Sierra Nevada. Żona Ryszarda, Elżbieta Malinowska do niedawna pracowała w Intelu jako projektant pamięci flash. Córkę, Agnieszka i Katarzyna, skończyły renomowany Uniwersytet Kalifornijski w Berkeley. Obecnie młodsza córka, Katarzyna, mieszka w San Francisco i pracuje w Krzemowej Dolinie jako specjalista od marketingu i PR (najpierw w Google, obecnie w blinkx.com). Starsza córka, Agnieszka, po ukończeniu dwóch fakultetów w Berkeley, historii i filozofii, kontynuuje studia doktoranckie na wydziale Committee on Social Thought Uniwersytetu Chicago, próbując iść w ślady słynnego polskiego filozofa, byłego profesora tej uczelni Leszka Kołakowskiego. Ryszard Malinowski, poza pracą w Intelu, najbardziej ceni sobie czas spędzony z rodziną, także na wspólnych podróżach. Oprócz tego lubi czytać i kolekcjonuje wina. Całe życie uprawiał sport, grał najpierw w piłkę nożną a później w tenisa. Jego ostatnią sportową pasją stał się golf.

Radząc studentom jak osiągnąć sukces, wymienił kilka niezbędnych warunków:

- poważne podejście do tego co się robi,
- umiejętność wykorzystania zdobytej wiedzy,
- długoterminowy plan działania,
- ciężka praca.

Szanse na biznes dla studentów i absolwentów Ryszard Malinowski widzi w nieograniczonych możliwościach marketingu i promocji produktów w sieci.

Marek Gliszczyński zwycięzcą

Powołana przez dziekana Wydziału Informatyki Antoniego Wilińskiego kapituła konkursu Tieto, na najlepszą pracę dyplomową z zakresu technologii mobilnych, przyznała pierwszą nagrodę **Markowi Gliszczyńskiemu** za dyplomową pracę magisterską pt. „Analiza oraz racjonalizacja szybkich algorytmów cyfrowego przetwarzania sygnałów stosowanych w systemach mobilnych”, wykonaną pod kierunkiem dr. hab. inż. Alexandra Tariova prof. nadzw. ZUT. Podczas uroczystości rozdania dyplomów 12 lutego 2010 roku Magdalena Kowalska, reprezentująca firmę Tieto, wręczyła nagrody zwycięzcom.

Wyróżnienia otrzymali:

Dawid Chomicz – za pracę dyplomową magisterską pt. „Projekt i implementacja systemu do pracy grupowej z wykorzystaniem technologii Google Gears”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Piotra Błaszyńskiego;

Wojciech Kulis – za pracę dyplomową magisterską pt. „Zastosowanie metod podziału sekretów w systemach zdalnego głosowania”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Jerzego Pejasia;

Damian Czyczyro – za pracę dyplomową magisterską pt. „Analiza problemów do wdrożenia funkcji idealnego routera”, wykonaną pod kierunkiem dr. hab. inż. Alexandra Tariova prof. nadzw. ZUT;

Paweł Borsiak – za pracę dyplomową inżynierską pt. „Analiza możliwości zwiększenia bezpieczeństwa łącza przez interfejs radiowy w sieciach bezprzewodowych”, wykonaną pod kierunkiem prof. dr. hab. inż. Yuriya Korostila;

Krzysztof Bembnista – za pracę dyplomową inżynierską pt. „Opracowanie i implementacja systemu do badania zasięgu sieci bezprzewodowej WLAN”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Radosława Maciaszczyka;

Krzysztof Ostrowski – za pracę dyplomową magisterską pt. „Wpływ warunków transmisyjnych na efektywność pracy systemu nawigacyjnego GPS”, wykonaną pod kierunkiem dr. inż. Tomasza Mąki.

Polsko-japońska kataliza i fotokataliza

Catalysis Research Center z Hokkaido University oraz Instytut Technologii Chemicznej i Inżynierii Środowiska Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego podpisały 17 marca br. umowę o współpracy. Porozumienie zakłada wymianę naukową pracowników w dziedzinie katalizy, fotokatalizy oraz chemii powierzchni w celu kształcenia i działalności naukowej, wymianę materiałów naukowych i publikacji. W porozumieniu jest również mowa o planowanej wymianie studentów.

Hokkaido University ma podobny rodowód jak ZUT. Uczelnia powstała w 1947 r. z połączenia tamtejszej uczelni rolniczej (Sapporo Agricultural College od 1876 r., Tohoku Imperial University od 1907 r.) z powstałym w 1918 r. Hokkaido Imperial University. Aktualnie jest uczelnią zbliżoną pod względem liczby pracowników i studentów do ZUT. W strukturze posiada 18 wydziałów, 3 instytuty badawcze i centra badawcze skupione w Hokkaido University Research and Business Park. W uczelni pracuje 3894 pracowników, w tym 741 profesorów, 620 associate professors oraz studiuje 18 282 studentów, w tym 864 studentów zagranicznych. Catalysis Research Center tego uniwersytetu należy do wiodących ośrodków katalizacyjnych w Japonii. Posiada doskonałe wyposażenie badawcze, prowadzi wiele prac badawczych służących gospodarce. Ośrodek szczeciński zyska na współpracy, ponieważ tamtejsze grupy badawcze mają doświadczenie w transferze innowacyjnych rozwiązań do praktyki w warunkach silnej konkurencji. W przypadku prac fotokatalizacyjnych technologie te dopiero pojawiają się na rynkach azjatyckich. Prof. Bunsho Ohtani jest liderem prac fotokatalizacyjnych w Japonii i świecie, więc jest doskonałym partnerem.

Na zdjęciu od lewej: prof. Bunsho Ohtani, prof. Antoni Morawski, rektor ZUT Włodzimierz Kiernożycki

Organizacja roku akademickiego 2010/2011

Semestr zimowy	1.10.2010 – 14.02.2011
Zajęcia dydaktyczne	1.10.2010 – 28.01.2011
Wakacje zimowe	24.12.2010 – 02.01.2011
Sesja zimowa	29.01.2011 – 14.02.2011
Przerwa międzysemestralna	15.02.2011 – 21.02.2011
Semestr letni	22.02.2011 – 30.06.2011
Zajęcia dydaktyczne	22.02.2011 – 20.06.2011
Wakacje wiosenne	22.04.2011 – 03.05.2011
Sesja letnia	21.06.2011 – 30.06.2011
Wakacje letnie	1.07.2011 – 30.09.2011
Praktyki wakacyjne	1.07.2011 – 31.08.2011
Sesja jesienna	1.09.2011 – 18.09.2011
Rozliczenie końcowe roku akademickiego	19.09.2011 – 30.09.2011

Organizacja roku akademickiego 2010/2011 obowiązuje na wszystkich poziomach i formach studiów wyższych oraz studiach doktoranckich.

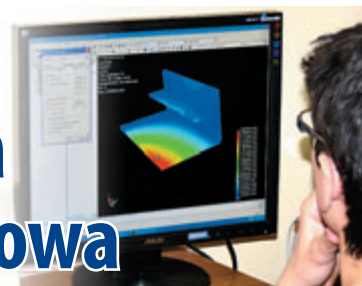
Współpraca WE z VI LO

8 kwietnia 2010 roku podpisano kolejne porozumienie o współpracy ze szkołą średnią, tym razem z VI Liceum Ogólnokształcącym im. Stefana Czarnieckiego w Szczecinie. W uroczystości udział wzięły władze Wydziału Elektrycznego ZUT, dr Maria Zalewska dyrektor VI LO i koordynator działań ze strony szkoły dr Aneta Mika.

Porozumienie przewiduje między innymi wymianę doświadczeń w obszarze nauki i dydaktyki oraz innowacji technologicznych, wspieraniu się w zakresie realizacji prac wykonywanych przez studentów koła naukowe i uczniowskie koła zainteresowań, wspomaganie większego udziału młodzieży w imprezach naukowo-technicznych oraz popularyzację kształcenia na Wydziale Elektrycznym.

Nowa pracownia komputerowa

Nową pracownię komputerową dla potrzeb kształcenia studentów w zakresie analizy wytrzymałościowej konstrukcji okrętowych i obiektów offshore metodą elementów skończonych ma Zakład Konstrukcji, Mechaniki i Technologii Okrętów na Wydziale Techniki Morskiej. Otwarcie pracowni było w znacznym stopniu możliwe dzięki zawarciu umowy pomiędzy Det Norske Veritas AS, DNV Software a Zachodniopomorskim Uniwersytetem Technologicznym. Umowę sponsoruje Det Norske Veritas w Szczecinie. W pracowni zainstalowano pakiet programów DNV przeznaczony do prowadzenia wymienionych analiz. Przykłady zastosowań tych programów były prezentowane na 11th Nordic Maritime Universities and DNV Workshop w Sztokholmie.

W skład posiadanego pakietu wchodzi programy:

Nauticus Hull – do projektowania i weryfikacji wytrzymałości konstrukcji kadłuba, obejmujący: obliczenia według przepisów klasyfikacyjnych DNV, analizę zładu poprzecznego z wymiarowaniem wiązań, analizę belek i ram, uproszczoną i zaawansowaną analizę wytrzymałości zmęczeniowej, analizę metodą elementów skończonych, liniową i nieliniową analizę hydrodynamiczną, obliczenia cięzarowe, obliczenia powierzchni do malowania;

Sesam – do analizy problemów dotyczących użytkowania, instalacji, transportu oraz pracy w warunkach nadzwyczajnych obiektów stałych, jednostek pływających i półzanurzalnych, boji stałych, platform wiertniczych, terminali pływających z uwzględnieniem oddziaływania warunków środowiskowych i technicznych (wiatru, fali, cum i rurociągów do transportu urobku). Program umożliwia przeprowadzenie analizy hydrostatycznej i hydrodynamicznej, sprawdzenia warunków stateczności.

Pierwszy milion można wygrać...

Krzysztof Wójcik, absolwent Akademii Rolniczej w Szczecinie, doktorant na Wydziale Nauk o Żywności i Rybactwa Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie, jest zwycięzcą polskiej edycji teleturnieju „Milionerzy”. Potrzebował tylko 35 minut aby odpowiedzieć na wszystkie pytania, na co widzowie czekali od 1999 roku.

Z panem Krzysztofem rozmawialiśmy już trzy dni po emisji teleturnieju, choć jest w ciągłym biegu i rozjazdach pomiędzy Szczecinem a Warszawą. Nie ponaglał, nie przyspieszał, był pełen spokoju i humoru, najwyraźniej nie „oszalał” po wygraniu miliona złotych.

Panie Krzysztofie, czym się Pan tak naprawdę interesuje? Sądząc po różnorodności

pytań i odpowiedzi podczas teleturnieju, nie jest to jedna dziedzina?

Zawsze lubiłem przedmioty ścisłe. Wolałem biologię od języka polskiego, preferowałem chemię nad historię. Historię też lubię, ale nie obciążam pamięci datami, w rozmowach raczej skupiam się na faktach. Zawsze bardziej interesowała mnie technika, w domu uwielbiałem oglądać programy popularnonaukowe. Szkoda, że mało jest takich programów jak „Sonda”. Dwaj prowadzący: Kurek i Kamiński świetnie potrafili przekazać najbardziej zawiłe i niewyobrażalne zjawiska fizyczne. Kiedy byłem uczniem, szczególnie interesowały mnie programy telewizyjne, które pokazywały pracę w laboratoriach.

Towaroznawstwo, to kierunek, który wybrał Pan, idąc na Akademię Rolniczą. Jak w kręgu Pana zainteresowań znalazła się technologia mięsa?

Towaroznawstwo, to był nowy kierunek na Wydziale Nauk o Żywności i Rybactwa. Chciałem studiować coś jeszcze nie do końca odkrytego. Podczas studiów angażowałem się w prace koła naukowego, co prawda było to Koło Naukowe Biochemików, ale bardzo mi to odpowiadało.

Kończąc studia, rozmawiałem z rodzicami na temat mojej przyszłości. Co tak naprawdę chciałbym robić? Sam zdecydowałem, że będę rozwijał się naukowo, a jak się uda, to zostanę na uczelni. Udało się, pierwszy krok zrobiłem, piszę doktorat. Doktorat na temat mięsa, a mięso „otrzymałem” w genach zarówno ze strony mamy, jak i taty. Tato jest profesorem i kierownikiem Katedry Nauk o Zwierzętach Przeżuwających na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. Zajmuje się zwierzętami żyjącymi, a ja ich mięsem po uboju. Mama bardzo długo pracowała również w branży mięsnej. Siostra Agata – nawiasem mówiąc wegetarianka – swoje zainteresowania skierowała ku ekonomii, a jej prawie ukończona praca doktorska tematycznie związana jest z mlekiem. Jak sięgnę pamięcią, zawsze były wokół nas zwierzęta w znaczeniu dosłownym i podczas rozmów.

Mówią, Krzysiek to nieprzeciętna wiedza. Czy tą wiedzą chciał się Pan podzielić, czy może sprawdzić siebie?

Dziękuję, ale to tylko ogólna wiedza. Uważam, że ogromna wiedza w życiu, tak naprawdę nie jest przydatna. Szczęściem jest, że mam dobrą pamięć, podczas teleturnieju „Milionerzy” to się przydało. Cieszę się, że potrafiłem ją wykorzystać i jeszcze zostałem nagrodzony.

Właśnie, jak trafił Pan do teleturnieju?

Całkiem przypadkiem. Dzięki mojej narzeczonej, która zachęciła mnie i namówiła, bym startował w teleturnieju. Może właśnie wtedy coś podpowiedziało, by sprawdzić się, jak to właściwie jest z tą moją wiedzą? Może to będzie przygoda, coś nowego? Raczej potraktowałem to jako zabawę. Inaczej wygląda to z pozycji widza, jak siedzi się na kanapie. Zawsze obserwowałem zmagania uczestników w telewizji, tym razem pojawiła się okazja, by samemu wziąć udział w rozgrywkach. Okazje trzeba łapać, bo drugi raz mogą się nie zdarzyć. By dostać się do grona uczestników, wysłałem tylko jednego sms-a, było to w maju ubiegłego roku. Następnie otrzymałem zwrotnego sms-a, chyba z dwoma pytaniami. Od razu na nie odpowiedziałem. I cisza. Cisza trwała do stycznia tego roku. Najpierw telefon z pytaniami, potem telefon z informacją o zakwalifikowaniu, po jakimś czasie zapytanie: dlaczego nie odpowiadam na e-maila? Chyba z wrażenia podałem niedokładnie swój adres, dlatego też informacja ze szczegółami dotyczącymi regulaminu do mnie nie doszła. Wyjaśniliśmy wszystko i zaproszono mnie do Warszawy.

A jak wyglądały przygotowania, kiedy już zdecydował Pan, że jedzie na spotkanie z przygodą?

Tak, właśnie tak to traktowałem. Specjalnie się nie przygotowywałem. Stwierdziłem, że wszystkiego się nie dowiem, a tak naprawdę to nie wiadomo skąd czerpać wiedzę i jaką wiedzę. Przekrój tematyczny jest ogromny, a można mieć jeszcze większy chaos w głowie. Kilka tygodni przed udziałem w programie grywałem sobie w „Milionerów”, to taka gra komputerowa. Jednak ta gra nieco różni się od samego teleturnieju. Nadszedł dzień wyjazdu. Ponieważ moja narzeczoną zawsze mnie wspiera, postanowiliśmy jechać razem. Jej zainteresowania odbiegają od moich – to film, kultura, sztuka. Dorota gra w szczecińskiej Operze na Zamku w musicalu. W ostatni wieczór, będąc w hotelu, sama wymyślała pytania i „odpytywała” mnie. Głównie chodziło o to, by udzielić odpowiedzi w najkrótszym czasie. To był taki mały trening.

Dlaczego wybrał Pan właśnie „Milionerów”, wybór teleturniejów jest ogromny?

Może dlatego, że innych teleturniejów aż tak często nie śledziłem. Może ten milion tak gdzieś mi przemknął przed oczyma. Często w niedzielę siadałem przed telewizorem i czekałem na zadawane pytania. Podobało mi się to napięcie, które towarzyszyło temu programowi, a szczególnie jego uczestnikom. Na wiele pytań znałem odpowiedzi i chyba to mnie zmobilizowało. Dlaczego nie spróbować?

Ostatnie pytanie, które przesądziło o wygranej brzmiało: Z gry na jakim instrumencie słynie Czesław Mozil. Pan odpowiedział błędnie, choć doszukiwał się gdzieś pułapki. Czy Mozil to Pana idol?

Może nie aż idol, ale znałem jego nagrania, bardzo je lubiłem. Zresztą zaraz po nagraniu, po przyjeździe do Szczecina kupiłem płytę Mozila. W końcu to właśnie ta muzyka przysłużyła się mojemu zwycięstwu. Nigdy nie udało mi się uczestniczyć w koncercie na żywo.

A wracając do teleturnieju, kiedy pojawiło się ostatnie pytanie od razu chciałem, by był w odpowiedzi akordeon. I był. Zaczęły się rozmyślenia, wątpliwości, pytanie wydawało mi się zbyt łatwe, ale trwałem przy swoim. Wypowiedziałem to słowo i ... nie pamiętałem więcej nic.

Czy Czesław Mozil wiedział o takim pytaniu podczas teleturnieju? Czy wie, że Pan wygrał milion, odpowiadając na pytanie związane z jego działalnością artystyczną?

Nie wiem, chyba nie. Chciałbym się z nim spotkać, był po części bohaterem tego programu. Spotkamy się, być może na jednym z koncertów i złożę autograf na swojej-mojej płycie.

Oglądał Pan wszystkie odcinki teleturnieju „Milionerzy”, zanim pomyślał Pan o uczestnictwie? Czy jakieś pytanie powtórzyło się?

Oglądałem wiele odcinków, bo jak wcześniej wspomniałem, podobala mi się formuła tego teleturnieju. Nie przypominam sobie, by któreś z pytań powtórzyło się. Przynajmniej w tych odcinkach, które ja oglądałem. Przez te kilka lat emitowanych było chyba ponad 600 odcinków, więc wachlarz pytań był ogromny.

Nagranie odbyło się w lutym, emisja programu w kwietniu. Czy można wytrzymać, nosząc w sobie tak radosną wiadomość, a nie móc jej ogłosić?

Tak, od momentu kiedy opuściłem studio minęło trochę czasu. Zdążyłem trochę zapomnieć. Wcześniej nie mogłem nikomu nic powiedzieć. Żaden dziennikarz czy redaktor nie mógł ze mną przeprowadzić wywiadu. Ba, nawet najbliżsi, oprócz mojej narzeczonej, która uczestniczyła w nagraniu, nie wiedzieli jak zakończył się mój pobyt w stolicy. Można trzymać w tajemnicy różne rzeczy, ale tak radosnej trudno. A im bliżej emisji, tym trudniej.

A w pracy, czy ktoś podejrzewał, że to właśnie Pan został tym szczęściarzem?

W pracy niektóre osoby wiedziały, że uczestniczyłem w teleturnieju. Musiałem zwolnić się z mojego profesora, wziąć dzień wolny. Po powrocie z Warszawy nie mogłem pójść do pracy – nie mogłem znaleźć klucza od domu – usprawiedliwiłem się telefonicznie, ale w Internecie pojawiła się informacja, że ktoś wygrał milion. Na uczelni coś zaczęło podejrzewać, ale ja zaprzeczałem. Wspominałem coś, że gdybym wygrał, to dziś byłbym na drugim kontynencie i temat przycichł. Tuż przed emisją programu zaczęły się mną interesować ekipy TVN, musiałem wziąć kilka dni wolnych. Kiedy mój profesor dowiedział się, bardzo się ucieszył. Podobno wcześniej coś przypuszczał, że to właśnie ja. Gratulował mi i był szczerze zadowolony.

No właśnie, wszyscy mówią o pieniądzach. A ja zapytam tylko, czy milion w kieszeni nie jest pretekstem do odejścia z uczelni?

Zanim udało mi się wygrać tą okrągłą sumkę, zdecydowałem już o swojej drodze zawodowej. Chcę pozostać na uczelni i myślę, że w najbliższym czasie to się nie zmieni. Pieniądze będą zabezpieczeniem, inwestycją raczej w przyszłość niż na teraz. Jest to pewne zabezpieczenie, nie wiadomo kiedy może się przydać. Nie mam takiej potrzeby, by zaraz milion „napocząć”. Nauczony jestem szacunku do pieniędzy. Samochodu od razu nie kupię, nawet wcześniej nie czułem takiej potrzeby i nie miałem czasu, by uczęszczać na kurs prawa jazdy.

Z dnia na dzień stał się Pan sławny, czy to jest przyjemne? Przedstawiciele chyba wszystkich mediów chcieli z Panem rozmawiać? Jest Pan skromną osobą, czy to nie peszy?

Dziwne, ale fajne uczucie. Ktoś na ulicy mi gratuluje, ktoś drugi uśmiecha się na mój widok. To prawda, sławny. Ale tylko przez chwilę. Jutro dowiemy się o kimś, kto dokonał czegoś zupełnie nieoczekiwanego i on będzie sławny. Obecnie jestem zabiegany, wielu dziennikarzy poprosiło mnie o wywiad. Każdy chce być pierwszy, mieć mnie na swojej okładce. Ale to mija. Moja siostra Agata planuje zebrać wszystkie artykuły. Przyjemnie będzie za kilka lat usiąść w gronie rodzinnym, pokazać dzieciom album, poczytać o sobie. Zwłaszcza że większość redaktorów pisze o mnie dobrze.

Marek Krukowski, filozof z wykształcenia, brał udział w wielu teleturniejach i kilkanaście razy wygrał główną nagrodę. Wygrywanie stało się jego zawodem, utrzymywał rodzinę z otrzymywanych pieniędzy. Czy Pan weźmie udział w kolejnym teleturnieju?

Chyba nie, przynajmniej nie w najbliższym czasie. Ja potraktowałem to jako przygodę, szaloną przygodę, po prostu szczęśliwie zakończony epizod w moim życiu.

Stał się Pan gwiazdą stacji telewizyjnej TVN, ale jednocześnie cała Polska usłyszała o Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym.

Tak, cieszę się, że mogłem pokazać mój Szczecin, moją uczelnię, moją katedrę.

W tym roku będzie Pan bronił rozprawy doktorskiej, chyba nowatorskiej, gdyż dotyczy mięsa daniela. Co dalej?

Wszystko tak szybko się dzieje, że nie wiem co stanie się za kilka lat. Chciałbym mieć możliwość pozostania na uczelni, dalej kontynuować badania. Moje zainteresowania skupiają się wokół mięsa daniela. Jak już pani wspomniała, wcześniej nie było takich badań. Mało jest pozycji literaturowych w języku polskim, dlatego gros publikacji, na które się powołuję, to literatura obcojęzyczna. Prowadzę badania, które są połączeniem technologii żywności (mięsa) z zootechniką. Zajmuję się wpływem wieku i płci na jakość mięsa, ale i tuszy. Dlaczego daniela? Te zwierzęta u nas nie są tak popularne jak w Australii czy Nowej Zelandii. W Polsce traktowane są bardziej jako zwierzęta ozdobne, jako atrakcja w gospodarstwie. Niewiele jest dużych ferm, z tego dwie w okolicach Szczecina. Obecnie hodowla danieli jest mało popularna, ale może się to zmienić za sprawą właściwości ich mięsa – mała ilość cholesterolu, duża zawartość białka i bardzo mała zawartość tłuszczu nadają mu soczystości i znakomitego smaku. Jest to dość drogie mięso, ale może stanowić uzupełnienie diety.

Nauka i badania to nie wszystko. Łowienie ryb uspokaja Pana, ćwiczenia na symulatorze podnoszą adrenalinę, a czy lubi Pan tańczyć?

To wszystko prawda, a tańczyć? Może trochę. Kiedyś tańczyłem, to chyba było w pierwszej czy drugiej klasie szkoły podstawowej. Mama zapisała mnie do sekcji tańca towarzyskiego. Długo nie wytrzymałem, może rok. Potem był taniec ludowy. Krótco należałem do zespołu, który prowadził śp. Marian Górski. Muszę Go tutaj wspomnieć, to człowiek legenda, potrafił przez wiele lat prowadzić ludowy zespół taneczny oraz orkiestrę, mimo braku pieniędzy organizował warsztaty i koncerty sławiąc Akademię Rolniczą nie tylko w kraju. Taniec, to był pewien epizod w moim życiu, i jak widać w tej dziedzinie nie byłem konsekwentny.

Pytam dlatego, że ostatnio stał się Pan gwiazdą stacji TVN. Gdyby otrzymał Pan propozycję wzięcia udziału w kolejnej edycji „Tańca z gwiazdami”, to jaka byłaby decyzja?

Hmm..., nie miałem jeszcze takiej propozycji. Gwiazdą się nie czuję, ale podobno „nigdy nie mów nigdy”. Zaskoczyła mnie Pani tym pytaniem. Gdybym otrzymał propozycję wędkowania z gwiazdami, to bez zająknięcia odpowiedziałbym twierdząco. A taniec? Kto wie?

Dziękuję za rozmowę. Życzę wielu sukcesów, tych zawodowych i oczywiście osobistych.

Rozmawiała Marlena Prochorowicz

Zielony Tydzień w Berlinie

Międzynarodowe Targi Żywności, Rolnictwa i Ogrodnictwa – „Grüne Woche” należą do największych i najbardziej prestiżowych na świecie. Są organizowane w Berlinie od 1926 roku. 22 stycznia 2010 r. targi odwiedzili członkowie Studenckiego Koła Naukowego „Żywnienie Człowieka” (istniejącego przy Zakładzie Podstaw Żywnienia Człowieka) z opiekunem koła dr hab. Teresą Seidler prof. nadzw. ZUT.

Podczas tegorocznej 75. edycji targów zaprezentowano ofertę produktów żywnościowych, w tym zwłaszcza wyrobów mięsnych (188 wystawców), przypraw i ziół (122), wyrobów delikatesowych (121), mleczarskich (117), ciast i słodczy (116), piwa (115), win, wódek, ryb, soków, żywności wegetariańskiej i in. Nie zabrakło również żywności organicznej (ekologicznej) oraz produktów prozdrowotnych (health food) w tym typu „bio” (zwłaszcza napoje mleczne). Wśród produktów mięsnych dominowały tradycyjne wyroby (szynki surowe, wędzone, salami, suszone wędliny). Były również nowości, np. wędliny z mięsa kangura, zaprezentowane przez wystawców z Australii. Atrakcją dla odwiedzających stoiska jest możliwość spróbowania i zakupu poszczególnych wyrobów. Targi „Grüne Woche”, oprócz ekspozycji towarów, oferują bogaty program prelekcji, referatów z różnych dziedzin związanych z produkcją żywności, także pokazy kulinarne, warsztaty i prezentacje sprzętu gastronomicznego. Wiele krajów starało się zainteresować zwiedzających swoją ofertą – występy zespołów artystycznych (szczególną uwagę zwracała Ukraina i Niemcy) czy też dekoracja stoiska (np. aranżacja ogrodnicza w pawilonie Holandii i dekoracje o charakterze etnograficznym przy stoisku Węgier, Niemiec, Rosji, krajów Orientu). Targi „Grüne Woche” są nie tylko wielką imprezą wystawienniczą, ale również dużą atrakcją turystyczną. Odwiedzają je tłumnie Niemcy i coraz częściej turyści z innych krajów, w tym z Polski.

Polskę na targach „Grüne Woche” reprezentowali wystawcy m.in. z województwa zachodniopomorskiego, kujawsko-pomorskiego, opolskiego, lubuskiego, wielkopolskiego, z Łodzi, Kalisza i Środy Wielkopolskiej.

Tekst i zdjęcie Teresa Seidler

Młodzi naukowcy doradcami minister

Minister Barbara Kudrycka wręczyła nominacje do Rady Młodych Naukowców 21 absolwentom i pracownikom prestiżowych ośrodków naukowych.

Rada jako ciało doradcze Ministerstwa Nauki i Szkolnictwa Wyższego ma działać na takich samych zasadach, jak Rada Nauki lub Rada Główna Szkolnictwa Wyższego. Jej podstawowym zadaniem będzie opiniowanie aktów prawnych, np. projektów nowelizacji ustaw dotyczących nauki i szkolnictwa wyższego, a także rozporządzeń ministerialnych. Członkowie rady mają także wypracowywać przejrzyste reguły i standardy przyznawania grantów naukowych oraz wspierać młodą kadrę, sporządzać opinie i rekomendacje w zakresie polityki naukowej i innowacyjnej państwa.

Kandydatów zgłaszały organizacje skupiające laureatów polskich i zagranicznych programów stypendialnych jak Fundacja na rzecz Nauki Polskiej, tygodnik „Polityka”, Fundacja L’Oreal, a także Krajowa Reprezentacja Doktorantów.

Karolina Kurtz odbiera nominację

Miło nam poinformować, że wśród nominowanych znalazło się dwoje pracowników naukowych naszej uczelni – dr inż. Karolina Kurtz z Zakładu Materiałów Budowlanych i Fizyki Budowli w Katedrze Dróg, Mostów i Materiałów Budowlanych (WBIA) i dr hab. inż. Bartosz Powalka prof. nadzw. ZUT z Zakładu Układów Mechatronicznych w Instytucie Technologii Mechatronicznej (WIMiM).

Pierwsze spotkanie Rady Młodych Naukowców odbyło się w siedzibie MNiSW w Warszawie 16 kwietnia 2010 r. W trakcie spotkania omawiano projekt zmian w ustawie – Prawo o szkolnictwie wyższym, m.in. tematy dotyczące procedury habilitacyjnej oraz przewodu doktorskiego, mianowania pracowników akademickich oraz problemu wieloletowości.

Jesteśmy gazelą biznesu

Już po raz dziewiąty dziennik „Puls Biznesu” opublikował listę wyróżniających się firm. W rankingu wzięto pod uwagę przede wszystkim średnie, co do wielkości, wiarygodne, działające zgodnie z zasadami etyki biznesu i prawa handlowego firmy i przedsiębiorstwa, które dzięki niezwykle dynamicznemu rozwojowi doskonale dają sobie radę na polskim rynku.

Gazelami Pomorza Zachodniego zostały: spółka spedycyjna Sprint Transport Deneko-Grosicki, przekształcająca zadłużone szpitale publiczne w firmy medyczne Grupa Nowy Szpital oraz zajmująca się transportem produktów rolnych – Nordsped.

Wśród firm najwięcej razy notowanych w rankingu statuetkę przyznano firmie CSV specjalizującej się w kompleksowym wyposażaniu zakładów lakierniczych.

Podczas uroczystej gali 25 lutego 2010 r. dyplomami wyróżniono też firmy z naszego województwa, które znalazły się na liście rankingowej, m.in. Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie.

Intensive Program ERASMUS w Grecji – relacja

Na greckiej wyspie Lesbos, w Uniwersytecie Egejskim w Mytilini, od 17 do 27 września 2009 roku odbywała się międzynarodowa szkoła letnia, finansowana w ramach programu ERASMUS. W zajęciach brali udział studenci z sześciu krajów: Polski, Niemiec, Wielkiej Brytanii, Finlandii, Hiszpanii i Grecji.

Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie reprezentowała grupa pięciu studentów i dwóch nauczycieli z Wydziału Kształtowania Środowiska i Rolnictwa: dr inż. Jacek Wereszczaka – opiekun naukowy, dr inż. Stanisław Pużyński, doktoranci: mgr inż. Jacek Pisarski, mgr inż. Krzysztof Kuglarz oraz studenci: Magdalena Szczepaniec – III rok architektury krajobrazu, Paweł Bochyński – V rok rolnictwa, Dariusz Krzyżanowski – IV rok rolnictwa.

przywitał nas organizator – dr Athanasios Kizos z Katedry Geografii Uniwersytetu Egejskiego. Zakwaterowano nas, wraz z pozostałymi uczestnikami, w hotelu Princess Studios w Neapolis – uroczej wiosce około 8 km od Mytilini, stolicy wyspy. Z balkonów rozciągał się wspaniały widok na Morze Egejskie oraz wybrzeże Turcji. Hotel od Wzgórza Uniwersyteckiego dzieliło 30 min spacerem wzdłuż kamienistych plaż i niewielkich przystani rybackich.

Praca i nauka

Po przylocie na wyspę, wszyscy uczestnicy wzięli udział w autokarowej wycieczce po wyspie Lesbos. Odwiedziliśmy m.in. Muzeum Parku Skamieniałego Lasu w Sirgi, w którym podziwialiśmy

Polscy studenci z dr. inż. Jackiem Wereszczaką na schodach Wydziału Geografii Uniwersytetu Egejskiego

Jacek Wereszczak ze studentami w Muzeum Parku Skamieniałego Lasu w Sirgi

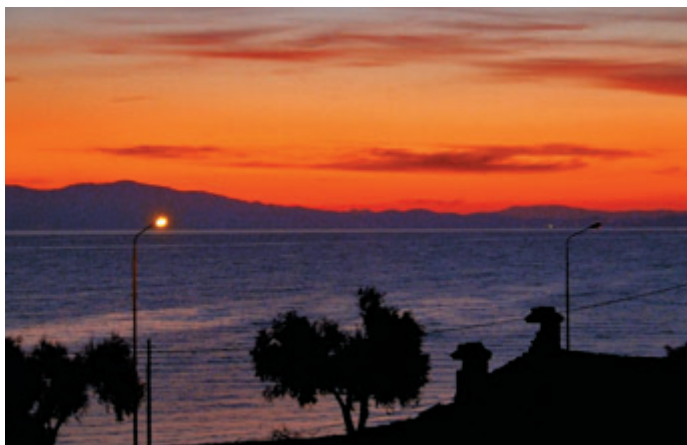
Podróż na wyspę Lesbos

Nasza podróż rozpoczęła się wczesnym rankiem 16 września 2009 r. – ze Szczecina przez Berlin do Aten i w końcu do Thessalonik, gdzie dotarliśmy późnym wieczorem. Nie tracąc ani chwili udaliśmy się na nocny spacer po mieście. Następnego dnia zwiedziliśmy muzeum archeologiczne oraz zabytkową Białą Wieżę.

Po południu wsiedliśmy do samolotu zmierzającego na Lesbos. Po godzinnym locie dotarliśmy do celu naszej wyprawy. Na lotnisku

skamieniałe pnie drzew, a także zobaczyliśmy żerujące flamingi. Jednak przede wszystkim była to wycieczka wprowadzająca nas w tematykę programu szkoły letniej. Zobaczyliśmy główne typy użytkowania gruntów i wysłuchaliśmy komentarza dr. Athanasiosa Kizosa na temat zachodzących na wyspie zmian społeczno-ekonomicznych.

Trzeci dzień pobytu rozpoczęliśmy wykładami połączonymi z krótkimi prezentacjami opiekunów naukowych.

Wybrzeże Turcji widziane z okien hotelowych

Obserwacja flamingów

Praca w sali komputerowej

Grupa dr. inż. Jacka Wereszczaki podczas prezentacji wyników prac oraz moderujący dr Athanasios Kizos

Następnie podzielono nas na pięć grup, z których każda zajęła się opracowaniem oddzielnego tematu:

- zmiany w użytkowaniu gruntów i zarządzaniu terenami zabudowanymi – skład grupy: nauczyciel z Finlandii – Virri Ari z School of Renewable Natural Resources w Oulu oraz studenci: Albert Genssana Sender z Hiszpanii, Juho Kalle Tapani Aalto z Finlandii, Julia Lehde z Niemiec, Magdalena Szczepaniec z Polski, Ajay Kaylan z Wielkiej Brytanii i John Avramidis z Grecji;

- zmiany w użytkowaniu i zarządzaniu gruntami rolnymi – skład grupy: nauczyciele z Polski: dr inż. Jacek Wereszczaka i dr inż. Stanisław Pużyński z Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie oraz studenci: Marta Cordoba Fernandez z Hiszpanii, Jenni Johanna Airaksinen z Finlandii, Bettina Engeldtatter z Niemiec, Jacek Pisarski z Polski, Dimitris Arianglou z Grecji, Jade Arch z Wielkiej Brytanii;

- zmiany użytkowania gruntów i zarządzanie bioróżnorodnością – skład grupy: nauczycielka z Niemiec prof. dr Vera Luthardt z Fachhochschule w Eberswalde oraz studenci: Joseba Christia Altuna z Hiszpanii, Veera Tuulikki Sanaksenaho z Finlandii, Jakob Streymbell z Niemiec, Giulia Oggioni z Wielkiej Brytanii, Kostas Vlahopoulos z Grecji;

- zmiany użytkowania i zarządzanie gruntami w krajobrazie wiejskim – skład grupy: nauczyciel z Hiszpanii Jose Ramon Olarieta z Uniwersytetu Lleidy oraz studenci: Maria Alba Rovira z Hiszpanii, Oona Toivanen z Finlandii, Caroline Birke z Niemiec, Krzysztof Kuglarz z Polski, Natalie Jane Pullen z Wielkiej Brytanii;

- zmiany użytkowania i zarządzania gruntami w systemach rolno-leśnych – skład grupy: nauczyciel z Grecji Athanasios Kizos

z Uniwersytetu Egejskiego oraz studenci: Julia Consuegra z Hiszpanii, Ilkka Lehtonen z Finlandii, Lisa Heinze z Niemiec, Paweł Bochyński z Polski, Agnese Abelite z Wielkiej Brytanii.

W ciągu następnych dni na uniwersytecie odbywały się wykłady dla uczestników IP, a także zajęcia w salach komputerowych. Po śniadaniu w uniwersyteckiej stołówce – każda grupa jechała w teren prowadzić prace nad swoimi tematami.

Badaniami objęliśmy rejon pomiędzy zatoką Gera a górą Olimp. Jest to teren trudno dostępny, do większości miejsc trzeba było dotrzeć pieszo, co wymagało wiele wysiłku i czasu. Po trzech dniach prac terenowych, grupy zajęły się opracowywaniem zgromadzonych wyników.

W pracach wykorzystaliśmy materiały źródłowe udostępnione przez organizatorów i animatorów poszczególnych tematów na stronie internetowej Wydziału Geografii Uniwersytetu Egejskiego, a także źródła internetowe, mapy satelitarne i zdjęcia lotnicze dostarczone przez grecką armię. Uwieńczeniem działań każdej grupy było sporządzenie raportu z wykonanej pracy. Ostatniego dnia wszystkie grupy przedstawiły zebrane wyniki w formie prezentacji multimedialnych. Prezentacje i przygotowane przez każdą grupę pisemne sprawozdania z prac oceniali instruktorzy. Każdy uczestnik szkoły letniej otrzymał za swoją pracę punkty ECTS.

Pożegnanie i droga powrotna

Uroczyste zakończenie szkoły letniej odbyło się w prawdziwej greckiej tawernie, gdzie mieliśmy okazję skosztować tradycyjnych potraw. Była to też ostatnia okazja na wymianę e-maili z kolegami i koleżankami z innych państw oraz na podziękowanie instruktorom za przekazaną nam wiedzę.

Gościnną wyspę Lesbos opuściliśmy późnym popołudniem 27 września, wyruszając do Aten. W greckiej stolicy spędziliśmy dwa dni zwiedzając i podziwiając antyczne zabytki. Zwiedziliśmy królewskie ogrody, zobaczyliśmy zmianę warty przed Grobem Nieznanego Żołnierza, przez kolorową Plakę przeszliśmy na Akropol, potem na skałę św. Pawła. Odwiedziliśmy Agorę oraz Forum Romanum, Świątynię Dionizosa, muzeum i cmentarz w Kerameikos, a także Bibliotekę Hadriana. W dniu wylotu z Aten zdążyliśmy jeszcze odwiedzić: Świątynię Zeusa, Łuk Hadriana i stadion olimpijski.

Wyjazd był niesamowitym przeżyciem. Poznaliśmy historię i kulturę greckiej wyspy Lesbos, zawarliśmy międzynarodowe znajomości. To była także dodatkowa możliwość doskonalenia języka angielskiego, poznania fachowej terminologii.

*Paweł Bochyński, Dariusz Krzyżanowski,
Krzysztof Kuglarz, Magdalena Szczepaniec
Zdjęcia: Krzysztof Kuglarz, Stanisław Pużyński,
Jacek Wereszczaka*

Grupa dr. Jose Ramona Olarietty podczas prac terenowych

Konkurs na reportaż im. Maćka Chowanioka

Patronem konkursu jest **Maciek Chowaniok** (1980–2008), wieloletni współpracownik „Gazety Uniwersyteckiej Uniwersytetu Śląskiego”, który zginął tragicznie w 2008 roku w Biszkeku (Kirgizja).

Maciek ukończył Międzywydziałowe Indywidualne Studia Humanistyczne Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach (program studiów filologii polskiej, socjologii, filozofii oraz rozszerzonej formuły studiów międzyuczelnianych – zajęcia m.in. na Uniwersytecie Warszawskim, Akademii Teatralnej w Warszawie, Akademii Muzycznej w Katowicach, Akademii Ekonomicznej w Katowicach). Następnie rozpoczął studia doktoranckie w zakresie literaturoznawstwa na Wydziale Filologicznym UŚ oraz naukę w Podyplomowym Kwalifikacyjnym Studium Nauczania Kultury Polskiej i Języka Polskiego jako Obcego przy Uniwersytecie Śląskim. Pracował w kołach naukowych: folkloroznawców i teorii literatury, w latach 2000–2004 był przewodniczącym Międzywydziałowego Stowarzyszenia Dziennikarzy „Mosty” oraz założycielem sekcji antropologicznej. Ponadto redagował serię zeszytów naukowych „Mosty: antropologia-medioznawstwo”. Brał również udział w seminariach prestiżowej Akademii Artes Liberales.

Był jednym z najlepszych absolwentów Uniwersytetu Śląskiego. Za swoją pracę naukową otrzymał liczne nagrody i wyróżnienia. Wielką przygodą dla Maćka była również praca w Studenckim Zespole Pieśni i Tańca „Katowice” Uniwersytetu Śląskiego.

Po ukończeniu studiów został współpracownikiem Szkoły Języka i Kultury Polskiej UŚ. Wyjechał do Kirgizji, gdzie był lektorem

języka polskiego na Kirgiskim Uniwersytecie Narodowym. Prowadził tam również, jako assisting professor, kurs Mass Communication Theories na Wydziale Dziennikarstwa American University of Central Asia (AUCA).

Maciek był ciekawy świata, jego różnorodności, czasem sprzeczności. Nie godził się na zło, chciał zmieniać świat na lepsze. Z ciekawością dziecka przyglądał się dalekim, egzotycznym krajom i pisał relacje ze swoich wyjazdów oraz pracy lektora. Charakteryzowała go wielka aktywność w wielu dziedzinach. Był wolontariuszem na mistrzostwach świata w piłce nożnej w Niemczech w 2006 r. (w Berlinie), wraz z przyjaciółmi założył organizację pozarządową (Centrum Odpowiedzialności Społecznej) oraz odbył półroczny staż w Centre for Science and Environment w Bangalore (Indie).

Konkurs na najlepszy reportaż, to forma uczczenia Jego pamięci. Chcemy, by poznali Go inni, a szczególnie młodzi ludzie. Bo to właśnie takie osoby jak Maciek powodują, że życie jest ciekawe, wartościowe, bogatsze.

Reportaże powinny zostać przesłane w formie wydruku (wraz z załączonym formularzem zgłoszeniowym, który dostępny jest na stronie internetowej konkursu) oraz zapisu elektronicznego (na płycie CD lub DVD) na adres organizatora:

Redakcja „Gazety Uniwersyteckiej UŚ”
ul. Bankowa 12
40-007 Katowice
Termin przesłania prac: 25 czerwca 2010 r.

Wyróżnienie w Glasgow

Na konferencji „Third International Conference on Semiconductor Photochemistry”, która odbyła się 12–16 kwietnia 2010 r. w Glasgow (Szkocja), pracownicy Instytutu Technologii Chemicznej Nieorganicznej ZUT przedstawili dwa referaty i dwa poster, autorów: prof. Antoniego W. Morawskiego, dr inż. Sylwii Mozia, dr inż. Magdaleny Janus, doktorantki Eweliny Kusiak i Aleksandra Heciak oraz studentki Diany Dolat.

W trakcie konferencji przedstawiono 166 prac, w tym 75 posterów. Jedną z prac – poster pt. „Preparation of Fe-modified photocatalysts and their application for generation of useful hydrocarbons during photocatalytic decomposition of acetic acid”, przygotowany przez doktorantkę Aleksandrę Heciak – zdobyła pierwsze miejsce za najlepiej przedstawiony tzw. poster design. Tematem pracy były możliwości wykorzystania energii promieniowania UV-Vis i fotokatalizatorów z ditlenku tytanu do produkcji użytecznych chemicznie i energetycznie węglowodorów, takich jak metan, etan i propan oraz pewnych ilości cennego wodoru. Surowcem wyjściowym jest kwas octowy, który jest produktem pośrednim w fermentacji metanowej odpadów komunalnych i osadów w oczyszczalniach ścieków. Praca wykonywana jest w ramach projektu finansowanego przez Ministerstwo Nauki i Szkolnictwa Wyższego. Kierownikiem projektu jest dr inż. Sylwia Mozia.

Dni Ziemi 2010

Koła naukowe działające przy Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego oraz przy Wydziale Nauk o Ziemi Uniwersytetu Szczecińskiego zorganizowały w dniach 17–24 kwietnia 2010 roku Akademickie Dni Ziemi 2010. Obchody odbyły się w ramach akcji „Tydzień Ziemi”, a patronat nad nimi objęli rektorzy obu uniwersytetów.

Celem imprezy było wzbudzenie żywego zainteresowania młodych ludzi tematyką ochrony środowiska i promowanie studiów na kierunkach związanych z tematyką ekologiczną. Była to wyśmienita okazja do poszerzenia wiedzy, wymiany doświadczeń i wspólnej zabawy.

Z części zaplanowanych obchodów tegorocznych Dni Ziemi zrezygnowano z powodu żałoby narodowej po tragedii w Smoleńsku. Większość wydarzeń jednak mogła się odbyć, a ich różnorodność była naprawdę imponująca: konferencje, wieczory z podróżnikami, wystawy, targi, wydarzenia sportowe, „Bal Ziemiańska” i wiele innych.

Koła naukowe Ligi Ochrony Przyrody z obu uczelni zorganizowały wystawę o Wolińskim Parku Narodowym w holu budynku Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej przy al. Piastów 42.

Koło Naukowe „Proekolog” działające przy WTiCh ZUT zorganizowało kolejną, czwartą już edycję konkursu Dni Ziemi dla uczniów szczecińskich szkół średnich. W tym roku tematem konkursu było zdrowe odżywianie i zdrowy tryb życia. Finał konkursu odbył się na terenie Międzynarodowych Targów Szczecińskich przy ul. Struga w Szczecinie. Najlepsi finaliści otrzymali ekologiczne nagrody ufundowane przez Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny, Urząd Miasta Szczecin, Regionalną Dyрекcję Ochrony Środowiska i Ligę Ochrony Przyrody.

Dla osób pragnących sprawdzić swoją wiedzę o zdrowym odżywianiu i zdrowym trybie życia podajemy kilka pytań z pisemnego etapu konkursu.

1. W niszczeniu niebezpiecznych dla zdrowia wolnych rodników biorą udział antyoksydanty. Na podstawie tej informacji można wysnuć wniosek, że wolne rodniki są:
 - a) cząstkami zawierającymi pierścienie aromatyczne,
 - b) cząstkami o właściwościach inertnych,
 - c) cząstkami o właściwościach utleniających,
 - d) cząstkami o właściwościach redukujących.
2. Witamina B₁₂ jest skomplikowanym związkiem metaloorganicznym. Który z ciężkich metali wchodzi w skład tej witaminy?
 - a) żelazo (Fe),
 - b) kobalt (Co),
 - c) miedź (Cu),
 - d) cynk (Zn).
3. Test Coopera to:
 - a) ankieta, pozwalająca określić błędy w żywieniu pacjenta,
 - b) bieg sprawdzający ogólną sprawność organizmu,
 - c) test pozwalający zmierzyć ilość tkanki tłuszczowej w organizmie,
 - d) test pozwalający zmierzyć objętość i wydolność płuc.
4. Do jakiej klasy związków chemicznych należy glutaminian sodu – dodatek smakowy, znany też jako E621?
 - a) amin,
 - b) związków metaloorganicznych,
 - c) białek,
 - d) soli.
5. „Szóstka Weidera” to:
 - a) aerobowy trening mięśni brzucha,
 - b) bieg na 6 mil (około 9,5 km) w warunkach terenowych,
 - c) zestaw ćwiczeń na rozwój mięśni bicepsów i tricepsów,
 - d) ekstremalny wielobój, składający się z 6 konkurencji, między innymi: biegania, pływania, jazdy na rowerze, pływnięcia kajakiem.

Energia odnawialna szansą na rozwój

W ramach Międzynarodowych Targów Szczecińskich, poświęconych energii konwencjonalnej i odnawialnej oraz budownictwu, 12 marca 2010 r. odbyła się konferencja „Energia odnawialna szansą na rozwój w północno-zachodnim regionie Polski”. Organizatorami konferencji byli: Zachodniopomorski Uniwersytet Technologiczny w Szczecinie, reprezentowany przez Ośrodek Szkoleniowo-Badawczy w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi, Urząd Marszałkowski Województwa Zachodniopomorskiego oraz Międzynarodowe Targi Szczecińskie. W konferencji uczestniczyło ponad 150 osób. Przygotowane przez organizatorów wykłady cieszyły się bardzo dużą frekwencją zarówno ze strony uczestników zarejestrowanych, jak i gości wśród których byli przedstawiciele różnych branż przemysłu, samorządowcy, pracownicy nauki, studenci – zainteresowani rozwojem energetyki odnawialnej w naszym kraju.

Konferencję otworzył Wojciech Drożdż, członek zarządu województwa zachodniopomorskiego. W czasie pierwszej sesji referatowej, moderowanej przez prof. Zbigniewa Zapałowicza, przedstawiono referaty o zagranicznych przykładach gospodarki odpadami oraz produkcji energii i efektywności ekologicznej. Podobne zagadnienia przedstawił Józef Neterowicz z Radscan Intervex Polska Sp. z o.o., prezentując, jak wiele energii można pozyskać z odpadów, jak wykorzystać naturalny cykl obiegu tlenu i dwutlenku węgla w przyrodzie, pośrednio pozyskując energię uzyskaną ze słońca zmagazynowaną w biomasie.

Z referatu Piotra Lamparta z Bałtyckiego Klastra Ekoenergetycznego dowiedzieć się można było o funkcjonowaniu oraz korzyściach kogeneracji z wykorzystaniem urządzeń produkujących energię elektryczną oraz ciepłą w jednym procesie, a także o układach hybrydowych, turbinach wiatrowych oraz panelach fotowoltaicznych. W trakcie dyskusji zgłoszono postulat rozpraszania energetyki jako odpowiedź na ich zbyt wysoką koncentrację, poprzez małe stacje, produkujące energię dla lokalnych odbiorców. Omówiono także siłownię ORC zasilane biomasą. Przedstawiciele firmy Enertrag przedstawili możliwości wykorzystania potencjału energetycznego wiatru, poprzez magazynowanie jej energii w wodorze i dalsze jej przetwarzanie na energię elektryczną oraz ciepłą. Pierwszą część spotkania zamknął referat dotyczący turbin biodiesla w koncepcji współpracy z biogazowniami, wygłoszony przez Andrzeja Popiołka z REM SA.

Druga sesja prowadzona przez Dariusza Szyszkę dotyczyła prawnych umocowań technologii energetycznych. Dr Grzegorz Barzyk z Dr Barzyk's Consulting omówił techniczne oraz prawne ograniczenia lokalizacji elektrowni wiatrowych i biogazowni. Przedstawiono najnowsze informacje dotyczące problematyki przyłączenia siłowni wiatrowych. Podobne zagadnienia poruszył Michał Tarka z kancelarii prawnej „t legal”. Interesująca prelekcja Henryka Dębickiego z CENTRUM EKOENERGII Sp. z o.o., dotyczyła energetycznego zagospodarowania odpadów w technologiach związanych z odnawialnymi źródłami energii. Zaprezentowano metody przetwarzania i efektywnego wykorzystania energii odnawialnej. Poruszono zagadnienia użytkowania terenów pustynnych pod uprawy energetyczne, a także nowoczesne rozwiązania technologiczne, pozwalające na uzyskiwanie energii (silniki Stirlinga). Sporo uwagi poświęcono kosztom dotychczasowego składowania i utylizowania odpadów, jak i konieczności zamieniania ich na surowce energetyczne – biowęgiel, którego produkcja niesie znaczne korzyści, także w przetwarzaniu go w ogniowach paliwowych na energię niezbędną w każdym gospodarstwie domowym. Konferencję zamknął referat Andrzeja Golinczaka z Aon Polska Sp. z o.o., dotyczący analizy rynku i ryzyka ubezpieczeniowego inwestycji w odnawialne źródła energii.

W czasie konferencji Ośrodek Szkoleniowo-Badawczy w Zakresie Energii Odnawialnej w Ostoi prezentował swoją działalność na stoisku wystawienniczym. Promowano także związany z tematem konferencji projekt edukacyjny, współfinansowany przez Unię Europejską w Ramach Europejskiego Funduszu Społecznego, „Energia Odnawialna

w Każdym Domu”. Jest to cykl bezpłatnych, specjalistycznych szkoleń, dotyczących najnowszych osiągnięć w technologiach pozyskiwania zielonej energii, kierowanych do pracowników przedsiębiorstw branży budowlanej i projektowej oraz deweloperów, architektów i zarządców nieruchomości, zaplanowany do realizacji przez cały 2010 r.

Technologie pozyskiwania energii ze źródeł odnawialnych cieszą się coraz większym zainteresowaniem zarówno specjalistów w zakresie energetyki i przedstawicieli świata nauki, jak i pracowników administracji, nauczycieli i innych grup zawodowych. Zjawisko to daje nadzieję na powszechną zmianę sposobu myślenia o energetyce odnawialnej i zapewni Polsce odpowiednie zaplecze techniczne i naukowe do realizacji ambitnych założeń krajowych oraz unijnych, które wskazują jako docelowe pozyskanie energii ze źródeł odnawialnych na poziomie 20 proc. już w 2020 r.

*Dariusz Szyszka, Magdalena Klera
Zdjęcie B. Araszkiewicz*

IX Sympozjum Niepewność Pomiarów

Zakład Metrologii Katedry Sterowania i Pomiarów Wydziału Elektrycznego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie zorganizował w dniach 15–19 lutego br. w Świnoujściu IX Sympozjum Niepewność Pomiarów. Janina M. Popowska, prezes Głównego Urzędu Miar, która objęła sympozjum swoim patronatem, podkreśliła w liście, odczytanym przez wiceprezesa GUM Włodzimierza Popiołka, że – „ceni rolę sympozjum jako forum wymiany poglądów między pracownikami nauki a przedstawicielami administracji miar”.

W sympozjum wzięło udział 41 osób, w tym 12 pracowników administracji miar. Obrady przeprowadzono w sześciu sesjach pod przewodnictwem profesorów wyższych uczelni oraz pracowników GUM.

Idea wymiany doświadczeń znalazła pełne odbicie w przebiegu spotkania i co istotne, okazało się, że rozróżnienie między pracownikami administracji miar a pracownikami nauki ma tylko formalny charakter. Przedstawiciele obu grup zaprezentowali zarówno referaty szczegółowe, dotyczące pomiarów konkretnych wielkości lub wzorcowania konkretnej aparatury, jak i referaty o ogólniejszym charakterze, w szczególności dotyczące ogólnej problematyki niepewności pomiaru – w tym referat uwypuklający znaczenie problematyki niepewności w procesach produkcyjnych. Ponadto wygłoszono referaty omawiające technikę obliczeń niepewności lub przedziału rozszerzenia, referaty dotyczące estymacji wartości mezurandu i rozkładu prawdopodobieństwa błędu pomiaru, wreszcie referat podejmujący zagadnienie opisu niedokładności pomiaru za pomocą teorii reprezentacji w zbiorach rozmytych. Włodzimierz Popiołek omówił kierunki prac, których celem jest doskonalenie administracji miar w Polsce.

Przyjęte zasady oceny niedokładności pomiaru ukształtowały się przede wszystkim w środowiskach fizyków, elektryków, elektroników i mechaników, natomiast nie znajdują pełnego zastosowania w analizie chemicznej. W jednym z referatów zwrócono uwagę na ten istotny problem.

Podczas trwania sympozjum odbyła się też sesja poświęcona dyskusji nad formułą Sympozjum Niepewność Pomiarów na następne lata, a w szczególności jego roli jako forum kontaktów środowiska metrologów uczelnianych z pracownikami administracji miar. Liczni dyskutanci z obu stron opowiedzieli się za kontynuacją sympozjum w dotychczasowej formie.

Stefan Kubisa, Stanisław Moskowicz

Stypendia ministra dla studentów technologii chemicznej

Stypendia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego przyznawane są studentom za wyróżniające wyniki w nauce. Aby je otrzymać trzeba mieć średnią ocen ze wszystkich egzaminów i zaliczeń ze wszystkich lat studiów powyżej 4,5 oraz wykazywać aktywność naukową nie objętą programem studiów. Przy ubieganiu się o stypendium bierze się pod uwagę: prace w kołach naukowych, udział w pracach badawczych, publikacje, referaty, czynny udział w konferencjach, studiowanie według indywidualnego toku nauczania i pogłębioną znajomość języków obcych, potwierdzoną certyfikatami. W roku akademickim 2009/2010 stypendium ministra za wyniki w nauce otrzymało czterech studentów ZUT: Diana Dolat, Szymon Kugler, Albert Żelaznowski (wszyscy WTiICH, technologia chemiczna) oraz Marta Sokołowska (WBiHZ).

Diana Dolat jest studentką V roku technologii chemicznej na specjalności technologia wody i inżynieria środowiska. Mieszka w Policach, ukończyła XIV Liceum Ogólnokształcące w Szczecinie. Kierunek studiów wybrała całkowicie przypadkowo i trochę intuicyjnie, nie posiadając praktycznie żadnej wiedzy chemicznej. Jak szybko się okazało, nie minęła się jednak z powołaniem. Na III roku rozpoczęła indywidualny tok nauki (pod opieką prof. dr. hab. inż. Antoniego W. Morawskiego) większość czasu poświęcając pracy w laboratorium technologii wody, gdzie zajmuje się fotokatalitycznym oczyszczaniem wody. Jak sama mówi, praca jest ciężka, ale satysfakcjonująca. Wyniki jej badań znalazły się już w kilku publikacjach naukowych, których jest współautorką. Dodatkową zaletą pracy naukowej jest udział w konferencjach naukowych polskich (np. Kraków 2008, Young Chem) czy zagranicznych (Lille, Francja lipiec 2009 6WCOC), jak również szkoleniach międzynarodowych (Computational Nanotechnology, Gdańsk 2009). Obecnie przebywa w Nottingham w Anglii (The University of Nottingham), gdzie kontynuuje badania rozpoczęte na macierzystej uczelni, pracując w międzynarodowym zespole badawczym pod opieką dr. Gianluca Li Puma z Włoch. Prywatnie interesuje się sportem (instruktorka aerobiku) oraz uwielbia czytać książki (szczególnie podróżnicze i kryminały). Plany na przyszłość wiąże z nauką. Od października rozpoczyna studia doktoranckie i szczerze przyznaje, że nie wyobraża sobie siebie w innej pracy niż na uczelni.

Szymon Kugler ukończył szkołę średnią w klasie humanistycznej. Jego życie jednak od początku było związane z muzyką. Przeszedł z wyróżnieniem wszystkie etapy edukacji muzycznej, by w 2007 r. ukończyć z wynikiem bardzo dobrym Akademię Muzyczną im. Ignacego J. Paderewskiego w Poznaniu, uzyskując tytuł magistra sztuki. Przyznał wtedy, że zrealizował swoje marzenie, jednak jako muzyk generalnie nie może liczyć w życiu na stabilizację zawodową. Jest studentem III roku studiów I stopnia na kierunku technologia chemiczna, specjalność – technologia tworzyw sztucznych. Jego zainteresowania obejmują technologie proekologiczne, w szczególności

tworzywa sztuczne z surowców odnawialnych, w tym nanokompozyty. Od 2009 r. bierze udział w pracach badawczych realizowanych w ramach zespołu kierowanego przez prof. dr. hab. inż. Tadeusza Spychaję. Jest przewodniczącym Studenckiego Koła Naukowego „Proekolog”. Redagował programy z cyklu Eko-Trendy do telewizji internetowej Studencka.tv. Aranżuje i prowadzi pokazy chemiczne z okazji różnych imprez organizowanych przez uczelnię. Jest organizatorem corocznych konkursów ekologicznych dla uczniów szczecińskich szkół średnich, organizowanych w ramach obchodów Dni Ziemi oraz współpracownikiem redakcji „Forum Uczelnianego”. W 2010 r. wybrany do senatu uczelni na kadencję 2010–2012. Jego prywatne zainteresowania obejmują taniec – zarówno tańce latyno-amerykańskie, jak i bardziej dostojne europejskie – zwłaszcza oba wale. Poza tym aktywnie uprawia sport – kulturystykę, fitness i bieganie. Wolny czas uwielbia spędzać ze znajomymi, a rzadkie chwile samotności – w kinie i przy książkach o tematyce fantasy.

Marta Sokołowska mieszka w Wołczkowie koło Szczecina. Jest studentką III roku studiów inżynierskich kierunku biotechnologia i I roku studiów magisterskich kierunku biologia. Jest członkiem kół naukowych zoologów „Acutum” i „Enzymologów”. W 2008 i 2009 r. za bardzo dobre wyniki w nauce uzyskała nagrodę dziekana Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt. Zakwalifikowała się do ogólnopolskiego etapu konkursu Primus Inter Pares 2009. Marta jest założycielem i aktywnie działającym członkiem Regionalnego Stowarzyszenia Literacko-Artystycznego w Policach, jest wolontariuszką Stowarzyszenia Ars Christiana. Interesuje się: poezją, anime, mangą, muzyką, piłką nożną i medycyną. Jej ulubionym hobby jest malarstwo techniką olejną i pastelami, malarstwo na szkle, rzeźba, grafika oraz pisanie (poezja i proza) – w tej dziedzinie ma na swoim koncie kilka wieczorów autorskich, chętnie uprawia siatkówkę.

Albert Żelaznowski od urodzenia mieszka w Gryficach, gdzie ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Bolesława Chrobrego. Jest studentem V roku technologii chemicznej. Jest też wyjątkiem wśród tegorocznych wyróżnionych chemików, gdyż technologię chemiczną ma w genach: babcia była nauczycielką chemii, a wujek absolwentem Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej PS. W Zakładzie Technologii Chemicznej Organicznej zajmuje się badaniem aktywności układów katalitycznych na bazie cieczy jonowych i kwasów Lewisa, co jest dosyć „gorącym” tematem ze względu na wyjątkowe właściwości tych związków oraz ich proekologiczność. Jest członkiem Samorządu Studenckiego. Studiuję według indywidualnego toku nauczania. Uwielbia podróże, jego marzeniem jest wyjazd do Ameryki Południowej, krainy tanga i salsy. Interesuje się muzyką, fotografią, astronomią, literaturą i sportem. Znajduje również czas na pogłębianie wiedzy w dziedzinie chemii i ochrony środowiska, co jak ma nadzieję, przyniesie owoce w przyszłości.

Diana Dolat

Szymon Kugler

Marta Sokołowska

Albert Żelaznowski

Pokaz chemiczny na rozpoczęcie targów

Widowiskowy pokaz chemiczny przeprowadzili studenci z Koła Naukowego „ α -Reaktywni” z Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej. Podczas inauguracji Międzynarodowych Targów Przemysłu Chemicznego „Chemika 2010” w hali Międzynarodowych Targów Szczecińskich 21 stycznia 2010 roku. Efektowne doświadczenia zaprezentowane przez studentów bardzo spodobały się zgromadzonej publiczności oraz fotoreporterom ze szczecińskiej prasy, którzy wytrwale starali się uwiecznić każdą chwilę tego wyjątkowego wydarzenia. Zainteresowanie wzbudziły też eksperymenty ze skroplonym azotem – cieczą o temperaturze o jakieś 170°C niższej od panującego na dworze siarczystego mrozu oraz ceremonia zatopienia całkiem udanego modelu słynnego „Titanica” w pewnej błękitnej substancji chemicznej.

Pokazy chemiczne organizowane przez studentów Wydziału Technologii i Inżynierii Chemicznej przechodzą powoli do tradycji Targów Przemysłu Chemicznego „Chemika”, stając się ich nieodłącznym elementem.

*Tekst Szymon Kugler
Zdjęcie Piotr Mazurek*

Magazyn „Trącić myszką” nagrodzony

Komisja Europejska ogłosiła rok 2009 Europejskim Rokiem Kreatywności i Innowacji. Jego celem było uświadomienie wszystkim, że kreatywność i innowacyjność to najważniejsze cechy decydujące o gospodarczym, kulturalnym czy naukowym rozwoju regionów i krajów, ale także o indywidualnym rozwoju każdego człowieka. Przedsięwzięcia odbywające się w ramach obchodów Roku w Polsce udowodniły, że Polacy są kreatywni i chętnie realizują nowatorskie i efektywne inicjatywy, odpowiadające na aktualne wyzwania społeczne, gospodarcze i edukacyjne. Każdy projekt zgodny z celami ERKiI mógł ubiegać się o patronat Roku przyznawany przez Ministerstwo Edukacji Narodowej we współpracy z Fundacją Rozwoju Systemu Edukacji, wspierając działania związane z reformą i rozwojem edukacji w Polsce. Patronat otrzymało 261 projektów zgłoszonych przez organizacje pozarządowe, grupy nieformalne, instytucje publiczne, szkoły i firmy. Ponad sto spośród nich walczyło o tytuł „Lidera Europejskiego Roku Kreatywności i Innowacji”. 25 lutego 2010 r., podczas uroczystej gali zamykającej obchody Roku w Polsce w Filharmonii Narodowej w Warszawie, autorom najlepszych projektów statuetki i wyróżnienia wręczyli Krzysztof Stanowski – podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Karel Bartak – przedstawiciel Komisji Europejskiej.

Komisja konkursowa wyłoniła dziesięciu laureatów, po dwóch w każdej z pięciu kategorii: edukacja, kultura i sztuka, nauka i technika, gospodarka i biznes, inicjatywy społeczne. W kategorii „Nauka i technika” uhonorowano zostało Polskie Radio Szczecin za projekt „Magazyn komputerowy „Trącić myszką”” (www.myszka.org). Jego redakcję tworzą Jarosław Dalecki i Maciej Jankowski. Maciej Jankowski jest studentem V roku Wydziału Informatyki Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego. Magazyn nadaje Radio Szczecin.

Jak napisano o projekcie w oficjalnym informatorze: „Magazyn komputerowy „Trącić myszką” to pierwszy polski podcast IT. Projekt ten przyczynia się do budowania społeczeństwa informacyjnego poprzez edukację słuchaczy w zakresie nowych technologii informatycznych oraz internetowych. Jego celem jest popularyzacja nowych technologii w mediach – w tym przypadku na antenie Polskiego Radia Szczecin w formie cotygodniowych interaktywnych audycji z wykorzystaniem czatu on-line do dyskusji. Na stronie www.myszka.org znajduje się archiwum podcastów IT, do których w każdej chwili internauci mogą wrócić, by ponownie odsłuchać audycje. W ramach projektu działa również „Akademia Startupów”, czyli cykl wywiadów z twórcami najciekawszych polskich projektów internetowych. Magazyn komputerowy „Trącić myszką” był jednym z polskich pionierów w stosowaniu podcastów, czyli internetowych publikacji dźwiękowych w postaci regularnych odcinków z zastosowaniem technologii RSS.

Magazyn komputerowy „Trącić myszką” – pierwszy polski podcast IT został nominowany do nagrody European Podcast Award w kategorii podcastów profesjonalnych. W konkursie European Podcast Award bierze udział jedenaście krajów europejskich (Niemcy, Austria, Szwajcaria, Anglia, Francja, Hiszpania, Włochy, Holandia, Czechy, Dania i Polska), tworząc w każdym kraju fachowe jury konkursowe.

W maju 2010 r. zostaną przedstawione łącznie 44 zwycięskie podcasty z poszczególnych krajów w kategoriach „Personality”, „Non Profit”, „Business” oraz „Professional”. Na koniec w tej grupie zostaną przyznane cztery nagrody „European Podcasts of the Year” oraz jedna „European Podcast Excellence Award”.

Wyprawa Mostowa Chiny 2009

Wystawa

Wyprawę Mostową do Chin zorganizował prof. Kazimierz Flaga z Katedry Mostów i Tuneli Politechniki Krakowskiej w 2009 roku. W wyprawie wzięły udział 24 osoby, w tym pracownicy naukowcy z polskich uczelni i specjaliści z dziedziny mostownictwa. W „Forum Uczelnianym” nr 4/4 z października 2009 r. zamieściliśmy obszerną relację dr hab. inż. Alicji Sołowczuk z tej podróży. Autorka, uczestniczka wyprawy, swoje refleksje z pobytu i oglądanych miejsc w Chinach prezentuje teraz na kilkunastu planszach wystawionych na Wydziale Budownictwa i Architektury przy al. Piastów 50 i ul. Żołnierskiej. Wyprawa mostowa wiodła przez Pekin, Xi'An, Guilin, Chongqing, Suzhou, Nankin aż do Szanghaju. Na poszczególnych planszach zebrane są fotografie związane tematycznie z wybranym miastem lub regionem (Pekin, Chiny Środkowe, Chiny Południowe, Szanghaj). Zdjęcia prezentują osiągnięcia budowlane Chin, w tym niecodzienne rozwiązania układów komunikacyjnych i mostów o spektakularnych rozpiętościach. To właśnie Chińczycy ustanowili światowe rekordy mostowe w długości przęsła w mostach łukowych – Chaotianmen 552 m (1. miejsce), Lupu 550 m (2. miejsce), Wushan 460 m (5. miejsce) i Caiyuanba 420 m (8. miejsce), w mostach podwieszonych Sutong 1088 m (1. miejsce) i w mostach wiszących Nan Cha 1490 m (4. miejsce) i Jiangyin 1385 m (6. miejsce). Oddzielną planszę poświęcono najdłuższemu na świecie mostowi transoceanicznemu Hangzhou Bay Bridge (35 673 m), oddanemu do użytkowania w 2008 r. Most ten skraca o połowę drogę z Szanghaju do rozwijającego się bardzo dynamicznie portu morskiego Ningbo. Oddzielną planszę poświęcono miastu Chongqing, bijącemu rekordy w liczbie mieszkańców i dynamice rozwoju urbanistyki miejskiej, m.in. rozwiązaniom komunikacyjnym związanym z niezwykle skomplikowaną konfiguracją terenu, masowością natężenia ruchu oraz problemami komunikacyjnymi miasta, które rozwiązano budując lekką kolej skrzydłową, dużą liczbę tuneli oraz węzłów drogowych w centrum miasta.

Z recenzji prof. Coufala:

„...wystawa ma duży walor poznawczy z punktu widzenia dydaktyki, zwłaszcza dla studentów kierunków architektura i budownictwo. Chińskie rozwiązania układów komunikacyjnych, wielopoziomowe węzły, szczegóły architektoniczne, lekkość brył wybudowanych obiektów, harmonia współczesnej zabudowy z istniejącą – mogą stanowić natchnienie dla innych, nietypowych rozwiązań w naszym pięknym kraju...”

i prof. Paszkowskiego:

„...wystawę o architekturze Chin oglądamy z zachwytem, niedowierzaniem, uznaniem, ale i obawą, że fascynacja rozwojem ekonomicznym może zdegradować wielowiekową tradycję i kulturę Państwa Środka...”

Wystawę przygotowano w sposób umożliwiający wypożyczanie jej zainteresowanym instytucjom czy jednostkom naukowym.

Chińskie nowoczesne budownictwo

W drugiej połowie XX w. w Chinach nastąpił intensywny rozwój gospodarczy i gwałtowna ekspansja ludności do miast. Pierwsze i drugie pokolenie azjatyckich „tygrysów” jest odpowiedzialne za zmiany ekonomiczne w tym regionie świata i stworzenie niezwykłych architektonicznych monumentów. Obecnie Chiny są najprawdopodobniej najbardziej spektakularnym przykładem azjatyckiego cudu. Powołując się na raport ONZ na temat procesu urbanizacji, kraje o najgwałtowniejszym wzroście gospodarczym, to Hongkong, Singapur, Tajwan, Chiny oraz Japonia, Indonezja, Malezja i tuż za nimi Tajlandia.

Stało się to głównie dzięki podjętej w 1983 r. decyzji chińskiego rządu o ustanowieniu w Szanghaju specjalnej strefy ekonomicznej. Do 1990 r. wielu liderów finansowych z Szanghaju uzyskało wysokie pozycje rządowe, co wpłynęło na podjęcie wielu inicjatyw na rzecz miasta. Efektem ich decyzji są nowe „centra nowoczesnych technologii” oraz „elektroniczne miasto” wybudowane we wschodniej części Szanghaju w nowo powstałej dzielnicy nazywanej Pudong.

Nowe centrum biznesowe Szanghaju jest obecnie największą strefą budowlaną. Nad wszystkim górują dwie różowe kule wieży telewizyjnej tzw. Perły Orientu, które wznoszą się na trójnożnej rakiecie kosmicznej startującej w przestworza. Obok stoją jedno z najwyższych wieżowców świata. Jin Mao z atrium obejmującym 34 piętra, wokół którego jeździ 60 wind (całkowita wysokość 421 m) oraz SWFC Shanghai Word Finance Center wysokości 492 m, z dwoma najwyższymi w Chinach platformami widokowymi (na wysokości 430 m i 474 m). Obecnie zaczęła się już budowa najwyższego wieżowca Shanghai Tower o planowanej całkowitej wysokości 612 m. Końcówka lat 90. w skali przedsięwzięć budowlanych należała do Chin. Władze miasta Szanghaju ogłosiły, że na początku XXI w. miasto będzie siedzibą przynajmniej tuzina korporacji zajmujących miejsca w rankingu 500 najlepszych firm świata (wg Forbesa).

W Chinach projektują swoje wieżowce najsłynniejsi architekci świata: Norman Foster, Richard Rogers, James Stirling i Michael Wilford, Cesar Pelli, Kisho Kurokawa i I. M. Peii, tworząc swoje dzieła dla inwestorów w południowo-wschodniej Azji. Bank Hongkong & Szanghaj wg projektu Normana Fostera z 1985 r. wybudowany w Hongkongu ustalił standard wyrafinowania i kierunek rozwoju, raczej jednak w pojmowanej sferze ducha współzawodnictwa niż rzeczywistych potrzeb.

Giganci korporacji finansowych i światowej produkcji podążają obecnie według rytualnego kodu „współzawodniczej współpracy”, inni wschodzący giganci ekonomiki we wschodnim rejonie świata chcą swojego „pomnika”, wybudowanego z betonu, szkła i metalu, który symbolizowałby ich potęgę i informował o tym resztę świata. A w podtekście tego „ogłoszenia” rozmiar wybudowanego pomnika ma bardzo istotne znaczenie. Takie tendencje budowlane są najbardziej zauważalne w Szanghaju, Hongkongu i Chongqing.

Alicja Sołowczuk

Piękno wydrążone w skale

Wystawę fotografii „ARCHITEKTURA SKALNA” Haliny Rutyny zaprezentowała Galeria Architektów Forma. Autorka jest architektem i adiunktem w Zakładzie Teorii Historii Architektury i Konserwacji Zabytków Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego, od trzydziestu lat jest też członkiem Szczecińskiego Towarzystwa Fotograficznego. W 2008 roku prezentowała w Galerii FORMA wystawę poświęconą architekturze sakralnej Egiptu i Izraela pt. „Piękno ukryte w świątyni”.

Dokumentacja form architektury na styku trzech kontynentów Starego Świata: Europy, Azji i Afryki jest również przedmiotem naj-

nowszej wystawy. Zdjęcia powstały podczas wypraw autorki na Kretę, do Egiptu, Jordanii oraz Turcji i przedstawiają wybrane budowle architektoniczne, wykute lub wydrążone w litej skale. Wśród nich znane i rozpoznawalne zabytki, jak choćby świątynie Ramzesa II w Abu Simbel (Egipt) czy Skarbiec El Khazneh w mieście Petra (Jordanii). Bardziej organiczne formy, silniej jeszcze zintegrowane z kontekstem naturalnym, to m. in. unikatowa nekropolia w mieście Myra (współcześnie Demre w Turcji – zdjęcie na plakacie), kościoły drążone w skałach tufowych w Göreme (Kapadocja, Turcja) oraz grotty skalne

na klifie nad plażą w zatoce Messaras (Kreta, Grecja). Jak czytamy w folderze wystawy, obiekty te są przykładem symbiotycznego połączenia form naturalnych oraz form kreowanych przez człowieka. Są też efektem racjonalnego kształtowania przestrzeni architektonicznej, gdzie przy relatywnie niewielkim wysiłku inwestycyjnym można stworzyć miejsce kultu, zamieszkania lub pochówku. Mimo egzotyki i oczywistego dystansu dzielącego nas od czasu powstania tych dzieł i zabytków architektury, myśl twórcza towarzysząca ich powstaniu wydaje się współcześnie wciąż aktualna i bez wątpienia może być inspirująca – przytoczmy dla przykładu obecnie realizowany projekt City of Culture of Galicia w Santiago de Compostela autorstwa arch. Petera Eisenmana.

Refleksje z wernisażu...

Czy to są fotomontaże? Jak podczas wernisażu relacjonowała autorka, takie właśnie pytanie padało w przeddzień otwarcia wystawy w Galerii, w trakcie wieszania plansz. Rzeczywiście, na przykładzie prezentowanych budowli, uchwyconych w obiektywie Haliny Rutyny, zauważamy, że wątek architektoniczny wydobywany jest w płynny sposób z naturalnego kontekstu. Granica między kreacją ludzką a dziełem natury w wielu przypadkach ulega zatarciu. Choć samo przetwarzanie form skalnych na architektoniczne jest działaniem unikatowym (a w naszej szerokości geograficznej zupełnie egzotycznym), to jednak idea takiej kreacji niesie w sobie pewien pierwiastek uniwersalny i ponadczasowy. Wątek symbiotycznego łączenia form naturalnych z formami tworzonymi przez człowieka podkreśla również recenzentka wystawy dr Elżbieta Czekiel-Świtalska, która napisała, m.in.:

„Przyroda jest najlepszym architektem, a skały wspinałym twórczym. Jak nazwać dzieło przyrody, jakim są skały muśnięte ręką człowieka? Autorka wystawy, pani doktor Halina Rutyna nazwała taką kompilację – architektura skał. Jest to nazwa trafna, gdyż sugeruje wspólną pracę „dwóch architektów” przyrody i człowieka. Na trzydziestu czterech zdjęciach przedstawiono architekturę skał z różnych zakątków świata i o różnym przeznaczeniu. Oglądając poszczególne fotogramy nie ma się wątpliwości dlaczego to właśnie te budowle tak zachwyciły Halinę Rutynę.

Autorka zaczyna swoją opowieść od plaży w zatoce Messaras na Krecie, gdzie w starożytności za panowania Rzymian powstały skalne grotty grobowe używane przez pierwszych chrześcijan, a w latach 60. dwudziestego wieku zamieszkane przez hipisów. Na wystawie odnajdujemy także niezwykle grobowce utworzone na ścianie skalnej nad miastem Demre w Turcji (Myra) oraz fragmenty cmentarzy i grobowców w Heriapolis i Nubii w Egipcie. Dalej możemy podziwiać wspaniałe amfiteatry w Demre i Heriapolis, uzdrowskowe tarasy w Pamukkale w Turcji, dzieła z Doliny Królów (ze świątynią Hatszepsut), a także umocnienia Tamy Asuańskiej. Kolejne zdjęcia przedstawiają małą świątynię żony Ramzesa II w Abu Simbel w Egipcie. Na zdjęciach utrwalono także krajobrazy skalne na górze Synaj (...). Symbiozę skał i zabudowy miejskiej najlepiej przedstawiają zdjęcia z miasta Göreme (Turcja, Kapadocja). Wspaniałą wędrówkę kończą ruiny miasta Petra w Jordanii, które przeżywało swoją świetność od III w. p.n.e. do I w. n.e. jako stolica królestwa Nabatejczyków.

(...) Jest to bardzo ciekawa wystawa, prezentująca wspaniałą i tajemniczą architekturę. Pokazuje niezwykle wrażliwość Haliny Rutyny na piękno przyrody przekształconej przez człowieka oraz umiejętność pokazania tych wspaniałych miejsc. (...) Skały przekształcone w formę o konkretnej funkcji są przykładem zbliżenia człowieka do natury. Pokazują jak można z nią żyć w zgodzie i harmonii”.

Wernisaż odbył się 23 kwietnia br. Wystawę można oglądać w Galerii FORMA w budynku architektury przy ul. Żołnierskiej 50 do 12 maja 2010 r.

Paweł Rubinowicz

Prawykonanie „Requiem aeternam” Marka Jasińskiego

W niedzielny wieczór 28 marca 2010 roku w szczecińskiej katedrze podczas liturgii Niedzieli Palmowej, której przewodniczył metropolita szczecińsko-kamieński abp Andrzej Dzięga, odbyła się światowa prapremiera „Requiem aeternam” Marka Jasińskiego. Dzieło wykonały wspólnie Chór Akademicki im. prof. Jana Szyrockiego Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego, Szczeciński Chór Chłopięcy Słowiki oraz filharmonicy szczecińscy. Była to jednocześnie msza św. w intencji zmarłego w lutym kompozytora. Marek Jasiński zmarł nagle 15 lutego w wieku 61 lat. Był najbardziej znanym szczecińskim kompozytorem, twórcą muzyki sakralnej i wokально-instrumentalnej, pedagogiem akademii muzycznej.

Zdjęcie Łukasz Szelemej

Przygotowanie tekstu pracy przeznaczonej do druku

Wytyczne dotyczące przygotowania tekstu pracy przeznaczonej do druku w Wydawnictwie Uczelnianym Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie

Arkusz autorski: 40 000 znaków graficznych lub 3000 cm² rysunków.

Arkusz wydawniczy: arkusz autorski + wszystkie informacje niebędące twórczością autora.

Arkusz drukarski: 16 stron druku (format A5 lub B5) bez względu na ich zadrukowanie.

Formatka: 1 strona przeznaczona do druku.

Strona obliczeniowa: 1800 znaków graficznych (łącznie ze spacjami).

Skład: tekst należy składać 12-punktową czcionką Arial Narrow (krój czcionki do uzgodnienia z Wydawnictwem), na kartce formatu A4, z zachowaniem 16-punktowego odstępu między wierszami i marginesami 2,5 cm z każdej strony. Przy paginie żywej margines górny – 3 cm, nagłówek – 2 cm. Przy paginie naprzemiennej margines dolny – 3 cm, stopka – 2,2 cm.

PAGINACJA (NUMERACJA STRON)

Wszystkie stronic książki są objęte paginacją, choć nie na wszystkich kolumnach numeracja stron jest drukowana.

Rozróżniamy **paginę zwykłą** (bieżącą) zawierającą samą numerację stron oraz **paginę żywą** zawierającą, poza numerem strony, również tekst.

Żywa pagina powinna obejmować następujące elementy:

- w książce zawierającej jedno dzieło: na stronicach parzystych – tytuły partii tekstu wyższego rzędu (część, rozdział), na stronicach nieparzystych – tytuły partii tekstu niższego rzędu (podrozdział, paragraf); nie należy wprowadzać do żywej paginy nazwisk autorów i tytułu dzieła lub tomu;

- w zbiorze dzieł jednego autora: na stronicach parzystych – tytuły dzieł, na nieparzystych – tytuły rozdziałów;

- w zbiorze dzieł wielu autorów: na stronicach parzystych – imiona i nazwiska autorów, na nieparzystych – tytuły dzieł.

Paginację należy oznaczać cyframi arabskimi. Paginację rzymską można stosować jedynie w przypadku materiałów wprowadzających (np. w przypadku wstępu krytycznego, gdy jego formowanie następuje po uformowaniu pozostałych części książki).

Paginację ciągłą należy objąć wszystkie stronic wchodzące w skład arkuszy drukarskich. Pagin nie należy umieszczać na kartach tytułowych, stronicach czystych (wakatach), stronicach pokrytych całkowicie ilustracjami lub tablicami. Nie należy dopuszczać, aby – poza kartami tytułowymi i wkłękami – występowały obok siebie więcej niż trzy stronic pozbawione pagin.

Paginy powinny być umieszczone na środku strony.

ILUSTRACJE I PODPISY POD ILUSTRACJAMI

W zależności od charakteru publikacji ilustracje są albo integralną częścią treści, konieczną do zrozumienia toku wykładu zawartego w książce, albo stanowią element uzupełniający treść książki.

W pierwszym przypadku ilustracje muszą być umieszczone w tekście, najbliżej pierwszego powołania.

Jeżeli ilustracja jest mała, to obłamuje się ją tą partią tekstu, która dotyczy obłamanej ilustracji.

Drugi rodzaj materiałów ilustracyjnych stanowią zdjęcia i rysunki luźniej związane z treścią. Ten typ ilustracji można zamieszczać w pewnym oddaleniu od treści, np. jako oddzielnie drukowane wkładki.

Wszystkie rysunki występujące w pracy powinny być opatrzone kolejną numeracją i podpisem objaśniającym oznaczenia elementów rysunku. W przypadkach uzasadnionych merytorycznie, jeżeli elementy rysunku są objaśnione w tekście z powołaniem się na odpowiednie oznaczenia, w podpisie można objaśnienia nie powtarzać.

Podpisy należy składać mniejszą czcionką, jednakową w obrębie całego dzieła, w odległości co najmniej 6 pkt od dolnej krawędzi ilustracji/rysunku.

Na końcu podpisu nie stawia się kropki; należy również unikać stawiania kropek w tekście podpisu (w niezbędnych przypadkach stosować średnik).

Ilustracje powinny być opatrzone pełną informacją oraz adnotacją bibliograficzną o źródle.

TABLICE SŁOWNO-LICZBOWE

Nazwę **tablica** można stosować wymiennie, ale jednolicie w obrębie jednej książki, z nazwą **tabela**. Jeżeli w książce występują również zestawy ilustracji, należy je opatrzyć nazwą **tablica**; dla zestawów słowno-liczbowych stosować nazwę **tabela**.

Tablice należy opatrzyć tytułami. Jeżeli autor powołuje się w tekście na tablice, należy je również opatrzyć numerami. Oznaczenia należy podać cyframi arabskimi, stosując numerację ciągłą w obrębie całego dzieła lub większej jego partii (np. tomu). Jeżeli w danym dziele partie tekstu oznaczają się numeracją cyfrową wielorzędową, podobną numeracją można objąć również tablice; w numerze tablicy powtarza się wówczas numer rozdziału, do którego się ona odnosi (np. tablice do rozdziału 4 oznaczają się sposobem następujący: Tablica 4.1, Tablica 4.2, Tablica 4.3...).

Krótkie objaśnienia, dotyczące poszczególnych elementów tablic, należy wydzielać w formie przypisów, a nie włączać w tekst dzieła.

Pod każdą tablicą należy umieścić pełną informację o źródle, z którego pochodzi jej treść.

Tabele i tablice składać czcionką o 1 pkt mniejszą od tekstu zasadniczego.

ANEKSY

Aneksy dodane przez autora należy umieszczać przed przypisaniami autorskimi lub po nich, aneksy dodane przez redakcję – przed przypisaniami redakcyjnymi lub po nich.

Aneksy należy opracowywać jak oddzielne teksty, stosując te same zasady ogólne, które obowiązują przy opracowywaniu tekstu głównego.

ELEMENTY TEKSTU

Imiona i nazwiska cytowane w tekście należy podawać w całym dziele według jednolitej zasady; dotyczy to zwłaszcza stosowania oryginalnej lub spolszczonej formy imienia i nazwiska.

Spolszczonej formy imion i nazwisk można używać tylko wówczas, gdy jest przyjęta w tradycji piśmienniczej; obecnie zaleca się nie spolszczać imion i nazwisk.

Imiona i nazwiska pisane w oryginalnej formie alfabetami niełacińskimi zaleca się podawać w transliteracji.

Daty. W cyfrowych zapisach dat należy stosować jednolicie w obrębie książki cyfry arabskie lub rzymskie oraz jednakowe znaki interpunkcyjne (np. 18 V 1994 r. lub 18.05.1994 r.).

Wyliczenia w tekście. Elementy wyliczeń należy oznaczać w całej książce w sposób jednolity (np. za pomocą cyfr arabskich).

Zróznicowane wyliczenia można stosować wyłącznie dla zaznaczenia hierarchii w wyliczeniach lub podkreślenia odmiennego charakteru niektórych wyliczeń.

Zaleca się unikać stosowania wyliczeń więcej niż dwustopniowych.

Wyliczenia należy składać na wcięciu akapitowym, przy czym drugi i kolejne wiersze zaczynają pisać od lewego marginesu, jak niżej:

- data i miejsce zawarcia umowy;

- określenie licencjodawcy – imię i nazwisko bądź nazwa osoby prawnej (jeżeli licencjonodawcą nie jest sam autor) oraz adres, wskazanie ewentualnego pełnomocnika lub pełnomocników działających w imieniu licencjodawcy;

- określenie licencjobiorcy – jw.;

- określenie utworu stanowiącego;
- przedmiot licencji i oświadczenie co do zakresu posiadanych praw do utworu.

Stosowanie skrótów. W przypadku stosowania skrótów należy je podawać w sposób konsekwentny w obrębie całej książki (np. nie należy pisać w jednym miejscu „w r. 1994”, a w innym „w roku 1994”).

Skróty tworzone specjalnie dla danego dzieła nie mogą mieć formy jednakowej ze skrótami ogólnie przyjętymi, odnoszącymi się do innych wyrazów lub wyrażeń. W pracach popularnonaukowych należy stosować jak najmniej tego rodzaju skrótów.

Objaśnianie skrótów. Skróty nieprzyjęte ogólnie, mogące budzić wątpliwości lub ustalone specjalnie dla danego dzieła, należy objaśnić w wykazie skrótów. Jeżeli skróty występują tylko we fragmencie dzieła lub wymagają szerszego omówienia, można je objaśnić w samym tekście lub w przypisach u dołu stronic, na których występują po raz pierwszy.

Powiązanie tekstu z przypisami. Tekst można łączyć z przypisami za pomocą odnośników (odsylaczy) umieszczonych po wyrazach, wyrażeniach lub zdaniach, do których przypisy się odnoszą.

Wyróżnianie elementów tekstu. W tekstach należy wyróżniać znaki matematyczne i logiczne oraz oznaczenia i terminy specyficzne dla danej dyscypliny naukowej, wyróżniane w książkach z zakresu tej dyscypliny. Ponadto można wyróżniać np. wtrącone wyrażenia obce, nazwiska, tytuły cytowanych dokumentów oraz fragmenty tekstu lub terminy, na które autor chce zwrócić uwagę czytelnika.

Rodzaje wyróżnień. Wymienione elementy tekstu można wyróżniać przez stosowanie pisma pochylego, spacjiowania, pisma półgrube, kapitalików.

Spacjiowanie nie należy stosować do wyróżnienia fragmentów tekstu dłuższych niż jeden wiersz lub występujących pod sobą i stanowiących bloki tekstowe (np. wyrazy objaśniane w słowniku terminów); nie należy też spacjiować liczb.

Wyróżnienia należy stosować w książce w sposób jednolity i konsekwentny. Nie należy w ten sam sposób wyróżniać dwóch różnych kategorii elementów tekstu (np. spacjiować nazwiska autorów i objaśnianych terminów).

SPIS TREŚCI

Spis treści powinien uwzględniać tytuły wszystkich części książki (przedmowa, wstęp krytyczny, wykaz ilustracji) oraz wszystkich partii tekstu (rozdziały, podrozdziały itp.) wraz z numerem pierwszej strony danej części lub partii. W wypadku wielostopniowego podziału tekstu można pominąć tytuły partii najniższego rzędu. Sformułowania użyte w spisie treści muszą być identyczne ze sformułowaniami zawartymi w tekście. W spisie treści dzieł zbiorowych należy również podać nazwiska autorów poszczególnych partii tekstu.

Hierarchię tytułów części składowych książki i partii tekstu zaznacza się układem graficznym oraz zróżnicowaniem odmian i stopni pisma.

Spis treści umieszcza się po kartach tytułowych – powinien być składany czcionką o 1 pkt mniejszą od tekstu zasadniczego.

BIBLIOGRAFIA ZAŁĄCZNIKOWA

Opisy bibliograficzne dokumentów piśmienniczych cytowanych i/lub wykorzystywanych w pracach zaleca się grupować w postaci odrębnego wykazu, tzw. bibliografii załącznikowej.

Pozycje bibliografii załącznikowej szereguje się alfabetycznie (wg nazwisk autorów prac indywidualnych* (tytułów prac zbiorowych) lub według kolejności cytowania w tekście. Wszystkie pozycje numeruje się kolejnymi liczbami arabskimi. Autor – powołując się w tekście na pozycję z wykazu – zamieszcza jej numer w nawiasie kwadratowym. Powołania na kilka pozycji z wykazu szereguje się we wzrastającym porządku przypisanych im numerów.

Opisy bibliograficzne objęte są przepisami; wynikają ze zwyczajów stosowanych w różnych dyscyplinach naukowych. Przygotowując bibliografię załącznikową, trzeba więc stosować konsekwencję zarówno co do kolejności elementów opisu, jak i sposobu ich

redagowania. Pozycje wykazu należy opisywać w sposób umożliwiający ich jednoznaczne rozpoznanie. Elementy opisu podaje się w języku występującym w dokumencie. Jedynym elementem opisu podawanym zawsze po polsku jest skrót: s. (stronica). Elementy opisu pisane alfabetami niełacińskimi podaje się w formie oryginalnej lub je transliteruje.

Normy nie nakazują stosowania określonych znaków interpunkcyjnych ani nie zabraniają używania jakichkolwiek z nich, zalecając jedynie ograniczenie ich liczby. Zaleca się również wyróżnianie graficzne elementów opisu. Dotyczy to nazwisk autorów – zalecane jest składanie kapitalikami – i/lub tytułów dokumentów oraz nazwy czasopism – składanych kursywą. Nie wyróżnia się tytułów artykułów.

Opisując książki indywidualnych autorów, trzeba uwzględnić kolejno: nazwiska i imiona ewentualnie inicjały imion autora, tytuł książki, oznaczenie kolejnego wydania, numer tomu (części), miejsce wydania, rok wydania, liczbę tomów (jeśli opisuje się nie jeden tom, lecz całość książki wielotomowej), numer strony (w razie cytowania) oraz ISBN. Elementy fakultatywne to głównie współprawnicy, wydawca, objętość, seria, uwagi.

Przykład: Jan Miodek, *Słownik ojczysty polszczyzny*, Wrocław 2002, ISBN 83-87977-92-6.

W opisie prac zbiorowych należy zawrzeć kolejno: tytuł książki, imiona ewentualnie inicjały imion i nazwisko redaktora naukowego, oznaczenie kolejnego wydania, numer tomu (części), miejsce wydania, rok wydania, liczbę tomów (w wypadku opisywania całości książki wielotomowej), numer strony (w razie cytowania) oraz ISBN.

Przykład: *Chemia żywności*, red. Z. Sikorski, Warszawa 2002, s. 25, ISBN 53-22468-32-4.

Przygotowując opis referatów i artykułów ze zbiorów prac, trzeba uwzględnić kolejno: nazwisko i imiona ewentualnie inicjały imion autora, tytuł referatu, formułę „in:” lub „w:”, autora dokumentu macierzystego, tytuł całości zbioru prac, oznaczenie kolejności wydania, numer tomu (części), miejsce wydania, rok wydania, numer stron pierwszej i ostatniej. Elementy fakultatywne to wydawca.

Przykład: Michnikowski M., *Systemy wspomagania decyzji*, w: *Informatyka medyczna*, red. R. Rudawski, Warszawa, 2003, s. 97–116.

Opisując artykuły, zamieszczone w czasopismach i innych wydawnictwach ciągłych, uwzględnia się nazwisko i imiona ewentualnie inicjały imion autora, tytuł artykułu, nazwę czasopisma lub innego wydawnictwa ciągłego, rok wydania, numer rocznika, numer zeszytu, numer strony pierwszej lub stron pierwszej i ostatniej.

Przykład: Kuźniar K., *Korzystny wpływ ozonu*, NTZ 1987, t. 150, nr 15, s. 12–20.

W opisie prac niepublikowanych umieszcza się: nazwisko i imiona ewentualnie inicjały imion autora, tytuł, określenie rodzaju pracy (np. praca doktorska), informację o tłumaczeniu (w opisie przekładu), nazwę instytucji (w której wykonano pracę) i jej siedzibę, rok opracowania, informację o technice wykonania, nazwę instytucji lub osoby przechowującej pracę (jeśli jest inna niż instytucja, w której wykonano pracę).

Przykład: Talar J., *Komputerowy model wspomagania operacyjnych decyzji technologicznych*, praca doktorska, Akademia Górniczo-Hutnicza, Wydział Metalurgii, Kraków 2003 [komputeropis].

Bibliografię należy umieszczać po tekście głównym i uzupełniających go materiałach (np. aneksy, przypisy), a przed materiałami informacyjno-pomocniczymi (np. streszczenia, wykazy, indeksy).

OPIS PUBLIKACJI ELEKTRONICZNYCH

Ogólne zasady opisu dokumentów elektronicznych są takie same jak dokumentów tradycyjnych. Dodatkowo należy uwzględnić: typ nośnika, np. [online], [CD-ROM], wersję, rys. wersja 3.5, datę aktualizacji i nowelizacji, jeśli jest dostępna, data dostępu oraz źródło. Datę, umieszczoną w nawiasie kwadratowym, należy poprzedzić określeniem: dostęp, a źródło podać jako równoważnik zdania po wyrażeniu: dostępny w.

Przykład: Bobińska M., *Ryzykowny kurs*, *Gazeta Prawna* [online], 3 czerwca 2002 [dostęp: 7 czerwca 2002]. Dostępny w internecie: tytuł://archiwum.info.pl.jpg/indeks...

* Prace jednego autora szereguje się alfabetycznie według pierwszych liter tytułów

WZORY

Symbole matematyczne stosowane we wzorach muszą być jak najprostsze i używane konsekwentnie w całej pracy. Wszelkie oznaczenia literowe (oprócz stałych matematycznych) powinno się objaśniać w pierwszym miejscu ich występowania, chyba że uwzględnia je spis oznaczeń. Wzory i równania matematyczne (oprócz prostych wyrażeń pomocniczych) umieszcza się w osobnym wierszu(ach) i traktuje jako integralną część zdania, pozostającą z nim w związku logicznym. Po wzorach wyodrębnionych z tekstu można stosować interpunkcję, chyba że zmienia to ich sens. Proste wyrażenia ułamkowe, pozostawione w tekście, należy pisać, stosując kreski skośne, a nie kreskę ułamkową.

Wzory otrzymują numerację ciągłą w obrębie całej książki. Można je również numerować w obrębie rozdziału (a nie podrozdziału), nadając im numer dwucyfrowy (pierwsza część to numer rozdziału, a druga – kolejny numer wzoru w rozdziale). Dotyczy to dzieł, w których zastosowano numerację liczbową wielorzędową.

Wzory numeruje się cyframi arabskimi i ujmuje w nawiasy okrągłe. Numer wzoru umieszcza się po jego prawej stronie, przy końcu kolumny. Grupom wzorów jednorodnych i układom równań przypisuje się jeden numer umieszczany na wysokości środkowego wiersza. Wzory wielowierszowe niemające charakteru jednorodnego otrzymują numerację na wysokości ostatniego wiersza.

Zintegrowane projektowanie okrętów na poziomie zaawansowanym EMSHIP

Wydział Techniki Morskiej Zachodniopomorskiego Uniwersytetu Technologicznego w Szczecinie uczestniczy w realizacji studiów podyplomowych (post-master) EMSHIP Advanced Design prowadzonych przez międzynarodowe konsorcjum uczelni europejskich. Studia te przeznaczone są dla osób legitymujących się tytułem magistra lub równoważnym po odbyciu 5-letnich studiów wyższych, w tym także dla absolwentów naszego wydziału. Obecnie trwa proces rekrutacji studentów z krajów Unii Europejskiej. Pierwsi studenci rozpoczną studia we wrześniu 2010 r. Pojedynczy cykl to trzy semestry. Projekt finansowany jest ze środków Komisji Europejskiej w ramach programu ERASMUS Mundus. Uczestnicy studiów z krajów europejskich i pozaeuropejskich otrzymają stypendia pokrywające koszty czesnego, utrzymania i przejazdów w wysokości 1 000 euro miesięcznie. Studenci będą mogli uczestniczyć w zajęciach na uczelniach trzech europejskich krajów. Pierwszy semestr na Uniwersytecie Liège (Belgia), a drugi w Ecole Centrale de Nantes (Francja). W zależności od wybranej specjalności, studenci będą kontynuować naukę na jednym z czterech uniwersytetów: Galati (Rumunia) w zakresie hydrodynamiki

okrętowej, Genua (Włochy) – projektowania jachtów, Rostok (Niemcy) – projektowania statków i technologii ich produkcji oraz na Zachodniopomorskim Uniwersytecie Technologicznym w Szczecinie (Polska) w zakresie mechaniki, technologii budowy i optymalizacji konstrukcji. Zajęcia prowadzone będą w języku angielskim, a uzupełnią je praktyki w wiodących europejskich przedsiębiorstwach gospodarki morskiej. Absolwenci otrzymają podwójny tytuł zawodowy magistra inżyniera (Master of Science) Uniwersytetu Liège i Ecole Centrale de Nantes, a co za tym idzie – wiedzę oraz interdyscyplinarne umiejętności techniczne i menadżerskie pozwalające na projektowanie złożonych statków przy zastosowaniu zaawansowanych metod wykorzystywanych w badaniach naukowych i przemyśle okrętowym. W konsorcjum uczestniczy także sześć uniwersytetów na zasadzie partnerów stowarzyszonych: Uniwersytet Michigan (USA), Uniwersytet Osaka (Japonia), Uniwersytet Amazonii (Brazylia), Wietnamski Uniwersytet Okrętowy, Uniwersytet Nowej Południowej Walii (Australia) i Uniwersytet Nauk Technicznych w Oranie (Algieria), wspomagających proces rekrutacji kandydatów oraz Europejskie Stowarzyszenie Uniwersytetów Związanych z Techniką Morską – WEGEMT.

Od biblioteki „obsługującej” do biblioteki „uczącej”...

Biblioteka Wydziału Biotechnologii i Hodowli Zwierząt ZUT przy ulicy Judyma 12A przeszła reorganizację – wprowadzono nowoczesny i powszechnie stosowany system, który pozwala na wolny dostęp do zbiorów bibliotecznych. Czytelnia książek...

...stan przed reorganizacją

...stan obecny

Medalowe sukcesy Dominika

Pierwsze medale w ubiegłym roku Dominik Kotowski zdobył podczas Mistrzostw Polski w Taekwondo, które odbyły się 9 maja we Wrocławiu. Startując w walkach przerywanych wywalczył srebrny medal, natomiast w walkach ciągłych zdobył brąz. Kolejne sukcesy przyszedł dwa tygodnie później, podczas Otwartych Mistrzostw Polski i Europy All Style Karate odbywających się w Suszu. Z tych zawodów Dominik wrócił z tytułem wicemistrza. Miesiąc po tym wydarzeniu odbyły się III Akademickie Mistrzostwa Polski w kick-boxingu. Rywalizacja toczyła się w formułach semi- oraz light-contact. W formule semi-contact zdobył tytuł Akademickiego Mistrza Polski, w formule light-contact tytuł wicemistrza. Kolej-

ny występ – 12 września podczas rozegranych w Pradze zawodów z cyklu Czech Open – brązowy medal w walkach light-contact. Niepełna miesiąc później podczas Pucharu Europy w Taekwondo ETF Dominik wywalczył brązowy medal w walkach indywidualnych, a wraz z kolegami brązowy medal w walkach drużynowych. W połowie listopada odbył się Puchar Polski w Taekwondo. Zawodnik reprezentujący KSW Police zdobył w konkurencji walk przerywanych

Puchar Polski. Podczas rozegranych walk ciągłych wywalczył brązowy medal. W odbywającym się już po raz trzeci międzynarodowym turnieju Mazovia Open – dwa brązowe medale. Pierwszy podczas walk przerywanych z podziałem na kategorie wagowe, drugi – walk „RundaZero Point Hunter”, kiedy to nie obowiązywał podział na jakiejkolwiek kategorie wagowe. 21 marca br. w Obornikach Śląskich, podczas Mistrzostw Polski w Taekwondo, uzyskał tytuł wicemistrza Polski w konkurencji walk przerywanych.

Dominik jest studentem I roku studiów II stopnia na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej, członkiem Koła Naukowego „Technolog”. Trenuje od 2005 r., na sali treningowej spędza około dziesięciu godzin tygodniowo. Jest posiadaczem I stopnia szkoleniowego w kick-boxingu. W najbliższym czasie planuje udział w kursie instruktorskim w tej dziedzinie sportu. Obecnie Dominik przygotowuje się do wyjazdu na otwarty puchar Holandii oraz na wyjazd na galę do Belgii, gdzie rozegrany zostanie mecz Polska-Belgia w formule full-contact.

Biegi przełajowe Łódź, 9 kwietnia 2010

Reprezentantki naszej uczelni zdobyły srebrny medal w kategorii uczelni technicznych w Akademickich Mistrzostwach Polski w biegach przełajowych. Na 55 startujących drużyn zajęły 7. miejsce. Reprezentację tworzyły: Edyta Rybacka – V rok WEK, Paulina Nawrocka – I rok WNoŻiR, Agnieszka Pakiet – III rok WTiCh, Aleksandra Łada – II rok WBiA oraz doktorantka z WNoŻiR Anna Sobczak. Wśród 350 startujących biegaczy Michał Lancman z I roku WTM zajął bardzo dobre 19. miejsce, będąc najmłodszym biegaczem w czółowce. Trenerem i opiekunem sekcji lekkoatletycznej jest mgr Andrzej Maciejewski.

Sukces narciarzy w Czechach

Na Akademickich Mistrzostwach Województwa Zachodniopomorskiego w narciarstwie alpejskim w Szpindelrovym Młynie w Czechach, które odbyły się w marcu 2010 roku, naszą uczelnię reprezentowali: Agata Czapkiewicz – II WBiA, Agata Piasecka – I WBiA, Anna Śniecikowska – V WKŚiR, Michał Skrzypczak – II WEk, Łukasz Brzostek – III WE, Michał Guzowski – V WBiA, Kacper Zając – III WBiA, Adam Nieszporek – IV WKŚiR. Trenerem sekcji jest mgr Józef Lemke.

Najlepszym zawodnikiem ZUT okazał się Michał Guzowski, który wygrał slalom gigant i kombinację alpejską. Łukasz Brzostek zajął drugie miejsce w slalomie i drugie w kombinacji alpejskiej. Brązowy medal w slalomie gigancie zdobył Adam Nieszporek. Medale te przyczyniły się do zwycięstwa drużynowego w kategorii mężczyzn, przed Uniwersytetem Szczecińskim i Akademią Morską. Najlepszą zawodniczką ZUT okazała się Anna Śniecikowska, która zdobyła srebrny medal w slalomie gigancie i brązowy w kombinacji alpejskiej. Udany debiut zaliczyła Agata Piasecka, zdobywając srebrny medal w slalomie. Drużynowo kobiety zajęły drugie miejsce za reprezentacją Uniwersytetu Szczecińskiego. Rywalizacja była zacięta, zawodnicy wszystkich uczelni reprezentowali wyrównany, wysoki poziom sportowy. Tradycyjnie dopisała pogoda oraz warunki śniegowe. Zawody zorganizował AZS OŚ w Szczecinie.

Danuta Maciejewska

Narciarski wypad do Włoch

Klub Uczelniany AZS po raz kolejny zorganizował dla studentów i pracowników ZUT obóz narciarski we Włoszech. Od 13 do 20 marca 2010 roku uczestnicy wyjazdu jeździli po świetnie przygotowanych trasach w Madonnie di Campiglio, a mieszkali w uroczej włoskiej miejscowości Pinzolo. Jak zwykle frekwencja dopisała, wśród pracowników byli m.in. Jacek Wróbel prorektor do spraw studenckich,

dr hab. Michał Świtłyk prof. nadzw. ZUT, dr hab. inż. Elżbieta Daczowska-Kozon prof. nadzw. ZUT, dr inż. Anna Koronkiewicz, dr hab. inż. Krystyna Przybulewska, dr inż. Anna Stolarska, dr inż. Ireneusz Ochmian, Zofia Gilewska – kierownik dziekanatu Wydziału Elektrycznego. Po stokach szusowali także studenci wielu wydziałów, w tym członkowie Zarządu KU AZS ZUT – Filip Downarowicz i Anna Śniecikowska. Val di Sole jest bardzo popularnym i niezwykle urokliwym rejonem narciarskim, gdyż w Dolinie Słońca zawsze dopisują warunki śniegowe i narciarskie. Atmosfera włoskiej zabawy w tym pełnym optymizmu miejscu zachęca do kolejnych powrotów. Zapraszamy wszystkich na jubileuszowy X wyjazd narciarski do Włoch w przerwie międzysemestralnej w przyszłym roku.

Siatkarki ZUT w finale AMP

Półfinały Akademickich Mistrzostw Polski w piłce siatkowej kobiet, organizowane przez KU AZS ZUT, zaplanowano w terminie od 9 do 11 kwietnia 2010 roku. Tragiczny wypadek w Smoleńsku przerwał zawody. Udało się jednak wyłonić cztery najlepsze zespoły, które wezmą udział w rozgrywkach finałowych we Wrocławiu. Zakwalifikowały się dwie szczecińskie uczelnie – ZUT i US, a także Politechnika Poznańska i Akademia Pomorska Słupsk. W zawodach wzięło udział 14 zespołów z województwa kujawsko-pomorskiego, Wielkopolski, pomorskiego i zachodniopomorskiego. Nasz zespół zaprezentował wysoką formę wygrywając 2:0 z gdańskim Uniwersytetem Medycznym, Wyższą Szkołą Pedagogiki i Administracji z Poznania 2:0, z Uniwersytetem Szczecińskim 2:1, a także 2:0 z Uniwersytetem Gdańskim. O wejściu do finałowej czwórki zadecydowały ostatnie mecze Uniwersytetu Szczecińskiego z Wyższą Szkołą Gospodarki z Bydgoszczy (2:0) i Akademii Pomorskiej ze Słupska z Uniwersytetem im. Adama Mickiewicza z Poznania (2:0). Połączenie uczelni sprawiło, że wystartowaliśmy w silnym składzie, do którego należą: Monika Bosacka, Monika Kmiec, Paulina Kołodziejewska, Ewa Kwiatkowska, Maria Lichota, Natalia Marszałkiewicz, Joanna Michaś, Aleksandra Miller, Aleksandra Poleszczuk, Anna Skowronek, Magdalena Soter, Agnieszka Wojdyr, Joanna Wojtas i Karolina Wysocka. Trenerem sekcji jest mgr Zbigniew Pawlak. Siatkarki dopingowali prorektor Jan B. Dawidowski, prezes OŚ AZS Zbigniew Lipczyński, kierownik SWFiS Lucyna Górniak, pracownicy SWFiS i liczni studenci. Była to już druga impreza tej rangi, zorganizowana przez KU AZS ZUT w tym roku. Zarówno Półfinały AMP w piłce siatkowej kobiet, jak i poprzednio zorganizowane Półfinały AMP w futsalu mężczyzn (2–4 kwietnia 2010 r.) okazały się dużym sukcesem organizacyjnym.

Danuta Maciejewska

Danuta Rzepka-Plevneš

Prof. dr hab. Danuta Rzepka-Plevneš urodziła się 9 lutego 1942 roku w Kielcach. Do 1947 r. przebywała wraz z rodzicami w Niemczech. Po ukończeniu II Liceum Ogólnokształcącego im. Śniadeckich w Kielcach rozpoczęła studia na Wydziale Rolniczym ówczesnej Wyższej Szkoły Rolniczej w Szczecinie, którą ukończyła w 1966 r., uzyskując tytuł magistra inżyniera rolnictwa.

W czasie pierwszych lat pracy naukowej zajmowała się zagadnieniami związanymi z poprawą cech użytkowych żyta, zwłaszcza odporności na porastanie. Pracę magisterską pt. „Wartość wypiekowa pszenicy ozimej z północnych rejonów kraju” wykonała w Katedrze Hodowli Roślin i Nasiennictwa pod kierunkiem prof. dr. Andrzeja Słabońskiego. W tym czasie odbyła w katedrze staż asystencki. W latach 1976–1994 pracowała na etacie adiunkta w Katedrze Hodowli Roślin.

Stopnie naukowe nadała jej Rada Wydziału Rolniczego Akademii Rolniczej w Szczecinie. Stopień doktora nauk rolniczych w 1975 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. „Ocena odporności na porastanie i spoczynku późniejszego żyta di- i tetraploidnego”, wykonanej pod kierunkiem prof. dr. Andrzeja Słabońskiego, a stopień doktora habilitowanego nauk rolniczych w zakresie hodowli roślin w 1991 r., na podstawie rozprawy habilitacyjnej „Studia nad mieszańcami międzygatunkowymi *Secale sp.* pod kątem przydatności niektórych ich cech w hodowli żyta *S. cereale L.*”.

W wyniku prowadzonych prac badawczych otrzymała 77 rodów żyta wyprowadzonych z mieszańców międzygatunkowych *S. cereale* x *S. montanum*, *S. cereale* x *S. kuprijanovii*, *S. cereale* x *S. vavilovii* i ulepszonych pod względem cech użytkowych poprzez krzyżowania wsteczne z odmianami uprawnymi. Wszystkie wymienione rody charakteryzowały się dobrą plennością oraz odpornością na mączniaka prawdziwego lub rdzę brunatną żyta lub też odpornością na porastanie ziarna na pniu. Rody te jako cenny materiał wyjściowy przekazała do Pracowni Zasobów Genowych IHAR w Radzikowie. Inne, przekazane również hodowcom, materiały wyjściowe do hodowli żyta charakteryzowały się obniżonymi wymaganiami pokarmowymi w podłożu.

Tytuł naukowy profesora nauk rolniczych otrzymała od Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Aleksandra Kwaśniewskiego 10 stycznia 2001 r.

Stale uzupełniała swoją wiedzę z zakresu genetyki i hodowli roślin na stażach krajowych i zagranicznych: w Zakładzie Roślin Zbożowych IHAR, Oddział w Krakowie i w Stacji Hodowli Roślin Laski oraz w Katedrze Genetyki Mendelowskiego Uniwersytetu Rolniczego (MZLU) w Brnie. W 1994 r. przebywała w Institut für Gartnerei-scher Pflanzenbau Uniwersytetu Humboldta w Berlinie, w Institut für Pflanzenbau und Pflanzenzüchtung Uniwersytetu Technicznego w Monachium oraz w Institut für Phytomedizin Uniwersytetu Hohenheim w Stuttgartarcie.

W latach 1994–2010 zainteresowała się coraz intensywniej rozwijającą się biotechnologią, wykorzystując biologię molekularną i metody roślinnych kultur *in vitro* do hodowli roślin. Do zainteresowań naukowych Profesor w latach 1994–2010 należało:

- wytwarzanie materiałów wyjściowych do hodowli odmian żyta tolerancyjnych na niedobory azotu i potasu w podłożu z wykorzystaniem metod biotechnologicznych,

- poszukiwanie markerów molekularnych sprzężonych z ważnymi cechami użytkowymi roślin uprawnych: tolerancją na niedobory pokarmowe (żyto, pszenżyto) i tolerancją na zasolenie i suszę – pomidor,

- mikrorozmnażanie wybranych gatunków roślin ozdobnych,

- mutageniza chemiczna – jako źródło nowych materiałów wyjściowych do hodowli.

Od marca 1994 r. pełniła funkcję kierownika Zakładu Hodowli Roślin Ogrodniczych. Zakład ten organizowała od podstaw, kierując równocześnie Laboratorium Kultur Tkankowych.

Wyniki badań przedstawiła w 200 publikacjach i doniesieniach naukowych autorskich lub współautorskich.

Od 1969 r. prowadziła nieprzerwanie zajęcia dydaktyczne ze studentami. Początkowo były to ćwiczenia laboratoryjne, a od 1991 r. – wykłady i seminaria

z przedmiotów: genetyka i hodowla roślin ogrodniczych, hodowla odpornościowa, genetyka patogenów, wstęp do biotechnologii, biotechnologia, biotechnologia w hodowli roślin, mikrorozmnażanie roślin, terapia genowa (przedmiot do wyboru), a w latach 1999–2002 – genetyki i selekcji ryb oraz inżynierii genetycznej.

Była promotorem około 90 prac magisterskich wykonanych na kierunkach: rolnictwo, ogrodnictwo, ochrona środowiska, biotechnologia i rybactwo. Wypromowała siedmiu doktorów.

Pełniła liczne funkcje dydaktyczno-wychowawcze, organizacyjne i społeczne. Była opiekunem tzw. przedwstępnych praktyk studenckich, opiekunem grupy studenckiej I roku, dwukrotnie opiekunem roku (1976–1981 i 1991–1996). Prof. dr hab. Danuta Rzepka-Plevneš była członkiem Senatu Akademii Rolniczej w Szczecinie (1991–1993 i 1996–1999), pełnomocnikiem rektora ds. studenckich praktyk zagranicznych (1995–1996), organizując od początku tę działalność na uczelni, promując równocześnie wyjazdy naukowe a nie zarobkowe. Pracę tę kontynuowała, jako prorektor ds. kształcenia, w latach 1996–1999, dając studentom możliwość wykonywania w ośrodkach zagranicznych prac magisterskich.

Za pracę dydaktyczno-organizacyjną na uczelni była odznaczona – w 1976 r. brązowym, a w 2002 złotym Krzyżem Zasługi, odznaką Gryfa Pomorskiego i medalem pamiątkowym 20-lecia Akademii Rolniczej w Szczecinie. W 1996 r. otrzymała medal Komisji Edukacji Narodowej, a w 1999 r. – medal Zasłużonego dla Akademii Rolniczej.

W latach 2000–2003 pracowała na etacie profesora na Politechnice Koszalińskiej, gdzie prowadziła zajęcia z hodowli odpornościowej, biotechnologii w ochronie środowiska i żywności genetycznie modyfikowanej.

Była mężatką, mąż na stałe mieszka w Macedonii. Profesor była wielbicieleką dalekich podróży oraz znawczynią dobrej kuchni.

Zmarła 26 stycznia 2010 r. Pozostanie w naszej pamięci jako ceniony naukowiec i nauczyciel akademicki, wychowawca wielu pokoleń młodzieży akademickiej i kadry naukowej, utalentowany organizator, jako serdeczna koleżanka, człowiek wielkiego serca i umysłu.

Zegnamy Panią Profesor z wielkim żalem i smutkiem.

Miłka Antoszczyszyn

14 kwietnia 2010 roku minął rok od śmierci prof. dr hab. inż. Miłki Antoszczyszyn. Cały czas pozostaje w myślach i sercach osób, które przez wiele lat współpracowały z Nią na Wydziale Technologii i Inżynierii Chemicznej Politechniki Szczecińskiej (obecnie ZUT), a zwłaszcza Jej bliskich współpracowników z Zakładu Technologii Chemicznej Organicznej.

Miłka Antoszczyszyn, z domu Stojanowa, urodziła się 5 lutego 1934 r. w Warnie, w Bułgarii. W 1951 r. rozpoczęła studia wyższe na Wydziale Chemicznym Politechniki Sofijskiej. Tytuł magistra inżyniera w specjalności technologia paliw ciekłych i stałych otrzymała w 1957 r. W trakcie studiów poznała Stanisława Antoszczyszyna, wówczas studenta Akademii Rolniczej w Sofii, którego poślubiła w 1956 r. Do Polski przyjechała wraz z mężem w 1957 r. Początkowo pracowała w Wytwórni Pasz w Szczecinie, na stanowisku kierownika laboratorium. W 1959 r. rozpoczęła pracę na Politechnice Szczecińskiej w Katedrze Technologii Organicznej.

W 1966 r. otrzymała stopień naukowy doktora, w 1988 doktora habilitowanego i w 1992 została mianowana profesorem nadzwyczajnym Politechniki Szczecińskiej.

Profesor Miłka Antoszczyszyn była autorem i współautorem kilku skryptów oraz kilkudziesięciu publikacji naukowych. Wiele opracowań

naukowo-badawczych, których była współautorem, opatentowano i wdrożono do praktyki w przemyśle chemicznym. Za osiągnięcia odznaczona została Złotym Krzyżem Zasługi w 1981 r., a także wyróżniona nagrodami Ministra Przemysłu Chemicznego (1977) oraz Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1983).

Była promotorem siedmiu prac doktorskich. Pozostała w pamięci swoich podopiecznych jako wymagający nauczyciel, a zarazem bardzo życzliwy, taktowny i sprawiedliwy w ocenie.

Profesor Antoszczyszyn brała aktywny udział w pracach organizacyjnych i społecznych. Była pełnomocnikiem rektora ds. współpracy z Bułgarią – z Uniwersytetem Sofijskim im. św. Klementa Ohrydzkiego. Przez wiele lat pełniła funkcję prezesa Szczecińskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Chemicznego. Prężnie działała także jako prezes Stowarzyszenia Bułgarów w Polsce.

W naszej pamięci pozostanie na zawsze, jako osoba spokojna, uczciwa, skromna i zawsze skora do pomocy.

*Pracownicy
Zakładu Technologii Chemicznej Organicznej
ZUT w Szczecinie*

Dziedziniec Wydziału Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki

Wewnętrzny teren przy Wydziale Inżynierii Mechanicznej i Mechatroniki uległ metamorfozie. Na dziedzińcu wymierzono nawierzchnię, ścieżki do budynków wyłożono kostką brukową, zamontowano oświetlenie i ławeczki.

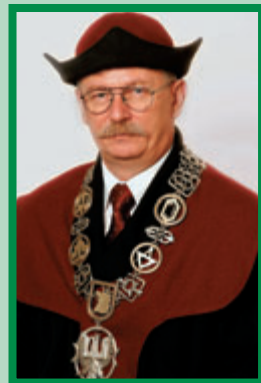
Władze uczelni 2010–2012

Rektor
prof. dr hab. inż. Włodzimierz Kiernożycki

Prorektor ds. organizacji i rozwoju uczelni
prof. dr hab. Jan Bronisław Dawidowski

Prorektor ds. kształcenia
dr hab. Witold Biedunkiewicz
prof. nadzw. ZUT

Prorektor ds. studenckich
dr hab. Jacek Wróbel

Prorektor ds. nauki
prof. dr hab. inż. Ryszard Kaleńczuk

Szwajcaria w obiektywie Stanisława Herpolitańskiego

detal w architekturze

